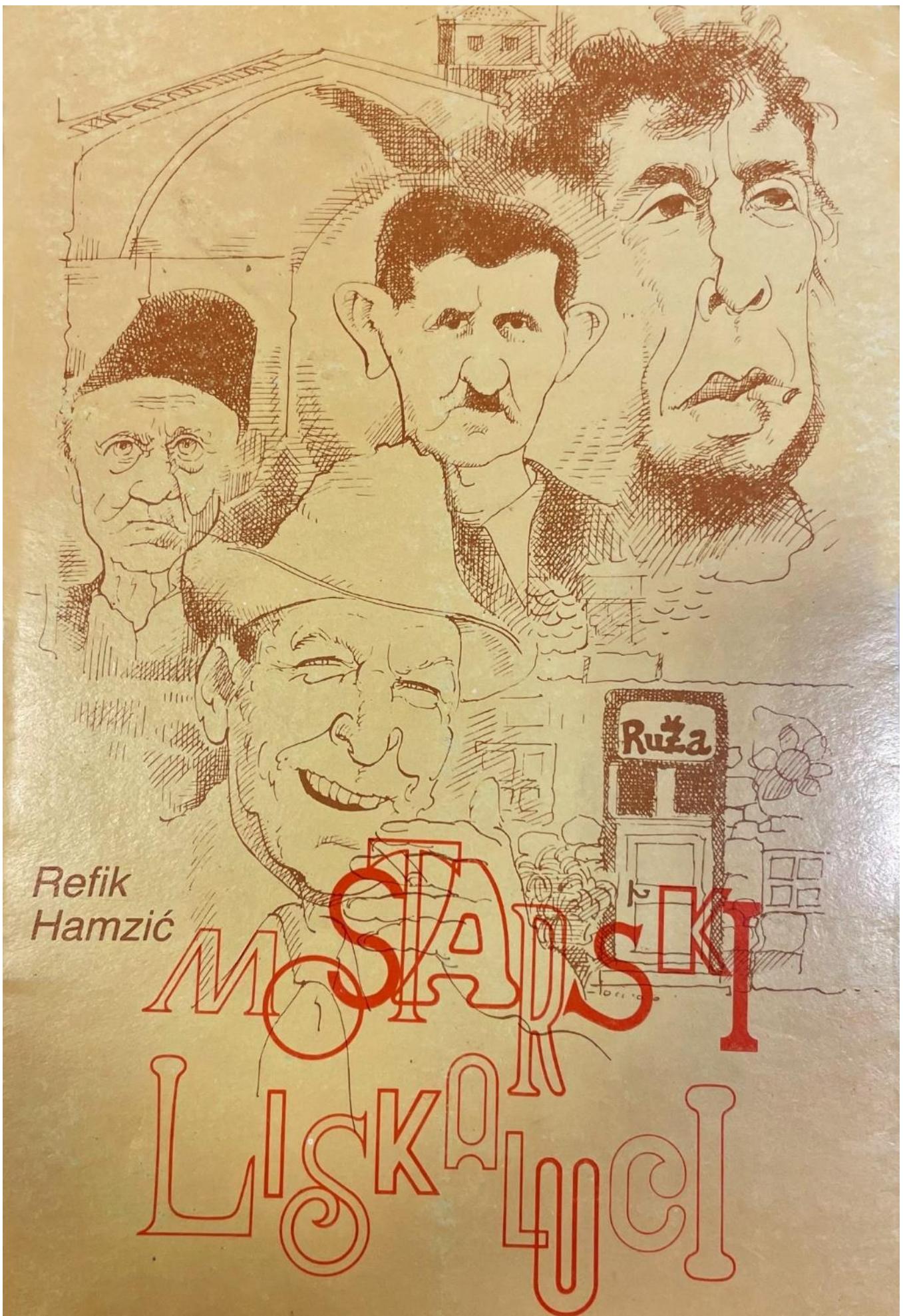
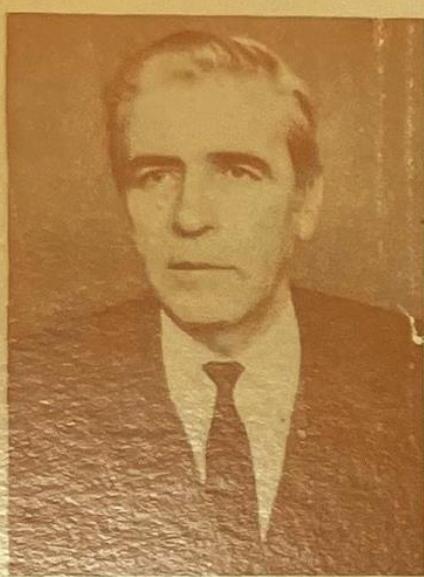

Uz neizmjernu zahvalu g. Branku Vučini,
uz čiju smo nesebičnu pomoć skeniranjem ove
knjižice, uspjeli je spasiti od zaborava.

CIDOM ekipa

Refik
Hamzić

E. F. Harrig

REFIK HAMZIĆ

MOSTARSKI LISKALU CI

REFIK HAMZIĆ

Сарајево - Босна и Херцеговина

Издавач: ГЕРДА

Број: 1

Месец: Фебруар - 1991.

Лист: 1

Страница: 1

Димензије: 210x290 mm

Технологија: Лазер

Печат: Струјни

Документ: Документ

MOSTAR, 1991.

IZDAVAČKE USLUGE
INFORMATIVNI CENTAR MOSTAR
Ulica, Splitska, 94
Direktor Omer TIPURA

Autor i izdavač
Refik HAMZIĆ

Recenzenti
Gradimir GOJER
Alija ISAKOVIĆ

Lektor i korektor
Mr Velimir LAZNIBAT

Oblikovanje
Željko ŠNATINGER

Crtež na naslovnoj strani
i vinjete
Ranko GUZINA

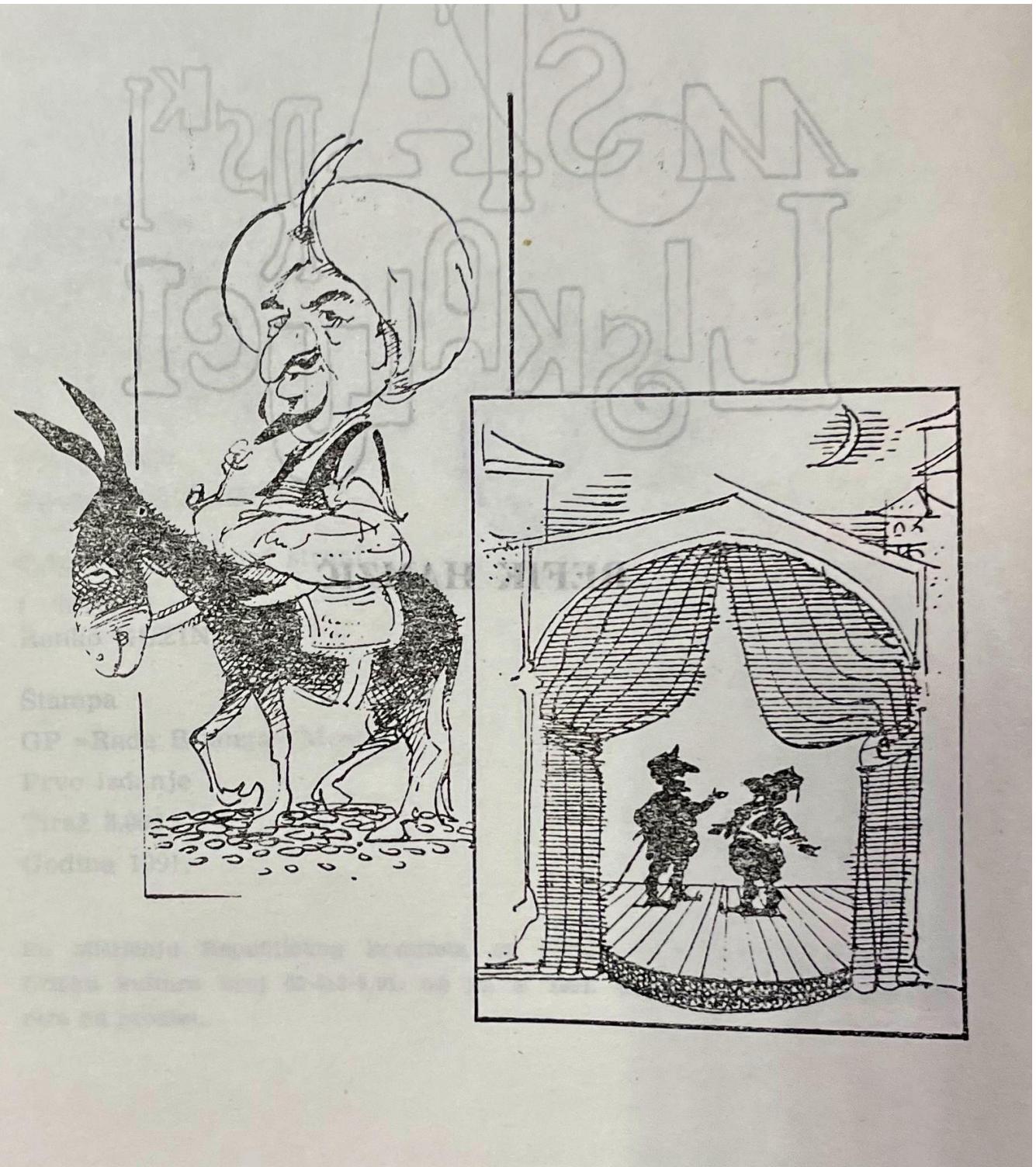
Štampa
GP »Rade Bitanga« Mostar
Prvo izdanje
Tiraž 3.000
Godina 1991.

Po Mišljenju Republičkog komiteta za obrazovanje, nauku, kulturu i fizičku kulturu broj 02-413-6/91. od 25. 1. 1991. knjiga je oslobođena poreza na promet.

MOSTA
LISKALUČI

REFIK HAMZIĆ

PREDGOVOR

Stanovnici Mostara i Hercegovine, izuzetno pri-vlačnog i sunčanog podneblja, uvijek su bili skloni humoru. Za njih se kaže da nikada ne gube smisao za šalu i duhovita reagovanja. Ljudska dobrota i blagost podstiču humor. Takvi su ljudi ovog kraja. Onda nije čudo što je kroz grad na Neretvi, kako se oduvijek naziva Mostar, proticala RI-JEKA humora. Ovdje nikada nije nedostajalo nadahnuće za dosjetke, duhovita i šaljiva reagovanja, veselosti i vedrine, pa su se mnogi pitali: »Je li Mostar nikao iz šale ili se šala rodila u njemu?«

Šale i duhovitosti u ovom gradu jednostavno zovu LISKALUKOM, a one koji stvaraju tu vrstu zabave, bilo da su tvorci ili vješti interpretatori, nazivaju LISKE. Mnogi su, posebno van Hercegovine, pod pojmom liske, podrazumijevali neku vrstu prevaranata. Međutim, pošto je humor svojstven ljudima vedra duha i dobrote, takva su mišljenja o liskama zabluda.

Liske su dobile ime po pticama s tim nazivom koje žive u močvarama. Nekada je ta vrsta ptica živjela na prostorima današnjeg grada, tamo gdje su se nalazile močvare, posebno oko rijeke Radobolje. Nakon isušenja močvara, na mjestu gdje su se okupljale ptice liske, počeli su se okupljati mladići

koji su se igrali, bavili sportom i šalili na svoj i tud račun. Prepričavali su dosjetke i humor, pa pošto zamijeniše ptice, nazvaše ih liskama, a njihova duhovita prepričavanja — liskalucima.

Ptice liske znaju oponašati pjev drugih ptica, pa se na taj način poigraju i našale čak i sa slavujem. Upravo takva igra, a i ponašanje mladića koji su znali »prozivati« prolaznike, u ulici koja je nekada nosila ime Liska (današnja Save Kovačevića) najuvjerljiviji su dokaz otkuda takav naziv. Priče da su liske dobile ime po ljeskovini, koje je nekad bilo na periferiji grada, manje su vjerovatne. Te površine, koje su preko zime plavile, bile su više pašnjaci, a tek početkom ovog vijeka pretvorene su u voćnjake.

Nisu malobrojni Mostarci koji naziv liska vežu za ime Ilike Pjanića, koji je nosio nadimak Liska. Taj najpoznatiji tvorac mostarskog humora potiče iz ugledne porodice Pjanića, što demantuje one koji žive u uvjerenju da mu je to bio nadimak zato što je uživao u čašici. Sam je sebe nazvao Liskom.

Kada su Pjanića pitali kako živi, mudro je odgovorio:

— Kao liska! Ona u močvarama, a ja u krčma ma i podrumima, u vlazi vina i rakije.

Zna se da je Pjanić upravo na površinama bivših močvara, gdje su se okupljali mladići, »podučavao« mlađe prepričavajući im svoje i tude dosjetke i humor.

Liske nisu komedijaši, to nikada nije bilo profesionalno zanimanje, već ljudi koji su uz svoje svakodnevne poslove stizali da se vesele.

Liskaluci se rađaju tamo gdje se ljudi okupljuju. Najviše ih je nastalo u kafanama i gostionicama,

uz čašicu, a mnogi su nastali na sijelima, svadbama pa i sahranama.

Tvoreci liskaluka uvijek su cijenjeni. Liske su voljeli ljudi svih profesija, pa i književnici Alekса Santić, Svetozar Čorović i Hamza Humo, kao što ih vole slikari, glumci i ljudi drugih zanimanja. Liskaluci su se radali, potiskivali jedni druge, a najuspješniji su se pamtili i prepričavali. Liskaluci nastali kao plod trenutnog prepucavanja kraćeg su vijeka, mada su najbrojniji. Na žalost, najmanje ih je zabilježeno. To se dugo smatralo nižerazrednim poslom, pa ga se zbog toga rijetko ko prihvatao. Ipak, neki liskaluci su dospjeli na stranice humorističkih listova, posebno onih koji su izlazili u Mostaru.

Prvi zvanični humoristički list pojavio se u Mostaru 1919. pod nazivom *KIŠOBRAN*. Bio je to list učenika Učiteljske škole, koji je izlazio mjesečno, osim za vrijeme školskih ferija. *KIŠOBRAN*, pisan cirilicom i latinicom, izlazio je dvije godine, a urednik mu je bio Ljubo Sudar.

PALANGAR, ispod čije glave je pisalo »Ozbiljno-šaljiv ili gorko-šaljiv list« izlazio je »kad što uhvati na udicu«. Vlasnik *PALANGARA* bio je legat pok. Ilije Pjanića, izdavač Miho Hupalo, a urednici Branko Grković i Jerko Čavka. *PALANGAR* se udružio sa sarajevskim šaljivim listom *OSA*, pa je od 1. januara 1921. do 13. maja 1922. izlazio pod nazivom *PALANGAR OSA*, stampan cirilicom i latinicom, i izašlo je pedeset osam brojeva.

U januaru 1920. u Mostaru se pojavio »humorističko-satirični list s karikaturama« *JEŽ*, čiji je odgovorni urednik bio Niko Pazin. Stampan je u stampariji Pahera i Kisića i izašla su samo tri broja.

MOSTARSKI ĐAVO, »list za šaljivu zbilju«, pojavio se 16. decembra 1924. Stampan je na oba pi-

sma, a njegov drugi, ujedno i posljednji, list osam dana kasnije. Odgovorni urednik bio je Hasan Karić. Pošto Mostar »više nije mogao« bez humorističkog lista, u isto vrijeme pojavio se MOSTARSKI PALANGAR. Njegov urednik Milan Janjaš uspio je pripremiti i izdati osam brojeva. Ponovo desetomjesečno zatišje do novog broja ovog lista, koji je, na žaljenje Mostaraca, posljednji izašao 7. novembra 1925. Dok je izlazio list pod ovim naslovom, u Mostaru se pojavio i PALANGAR, koji je izdavao Alija Melić Tobdžija, pa je izašlo i njegovih šest brojeva.

NOVI PALANGAR, šaljivi humoristički list, čiji je izdavač i glavni urednik bio Drago Konjevod, pojavio se 27. marta 1926. Bio je to i jedini broj.

Prodavač novina Mehmed Kapetanović Cojla januara 1940. je pokrenuo MOSTARSKI SEPET, šaljivi list koji »izlazi kad mu prahne«. Izašlo je osam brojeva.

MOSTARSKI TENK pokreće Muhamed Hamdija Ajkić, a bješe to »šaljivi list za zaštitu interesa korupcionaša, zelenoga, ublehaša, zabušanata, strina, tetaka, grošićara i liferanata...« Izašlo je svega sedam brojeva, od kojih su dva štampana u Mostaru, a pet u Sarajevu.

Tvorac MOSTARSKOG SEPETA Mehmed Kapetanović oglasio se listom MOSTARSKI TRAMVAJ. Izlazio je »kad plati struju«, kako je pisalo u glavi lista. Uspio je objaviti devet brojeva. Posljednji je izašao decembra 1940.

Tek nakon rata u sastavu nedjeljnog lista SLOBODA izlazio je neko vrijeme KOMARAC kao »humoristička prikolica« tog lista.

Svi ti listovi, makar i u skromnim tiražima, predstavljali su pravo osvježenje za čitaoce. U nji-

ma je pored šale bilo i oštре satirične žaoke tadašnjem režimu i njegovim predstavnicima. Zbog toga su, uglavnom, zabranjivani, a njihovi urednici upućivani na sudsku odgovornost, često i kažnjavani. Ljudi koji su voljeli humor tražili su pojedine »urednike«, kakav je slučaj bio s Mehmedom Kapetanovićem u MOSTARSKOM SEPETU, čija je »isključiva dužnost« bila da izdržava zatvorske kazne, zašto je od izdavača posebno nagrađivan.

Humoristički listovi u glavama, pored već navedenih »saopštenja«, imali su i ovakve oznake: »Ređakcija se nalazi u lijevom džepu urednika«, »Drugo izdanje, pošto je prvo otislo kao paprika na Tepi«, cijena lista je »Četiri cigarete Ibar, mali špricer ili dinar u gotovom«.

Listovi su izlazili, uglavnom, na četiri, najviše šest stranica i bilo je raznovrsnih tekstova i karikatura, ali i brojnih oglasa.

Listajući rijetke sačuvane primjerke humorističkih listova Mostara, vidi se da su ljudi koji su poštivali LISKE i njegovali LISKALUKE stvarali neku vrstu pravila o ponašanju samih lisaka, kao i onih čiji bi se postupci našli pod njihovom oštricom. Tako je zabilježeno:

Oni što uvijek govore lijepo o mostarskim liskama, ne poznaju ih dobro, a oni koji govore loše, ne poznaju ih nikako!

Liskaluci se ne prave na račun tjelesnih i duhovnih mana čovjeka!

Život je groblje na kojem ima ljepši spomenik onaj ko ima više novaca!

Žena je sama po sebi paradoks — donosi život i uzima ga!

Muž je kao krastavac — čim ostari, ništa ne vrijedi!

Kiša je nalik na diletanta u muzici: ili ne počne kada treba, ili ne završi na vrijeme!

Oko je prozor duše i srca. Ako je srcu toplo, a napolju hladno, orosi se!

Posjete nas uvijek razvesele. Ako ne pri dolasku, a onda sigurno pri odlasku!

Radoznalost je ženska privilegija, ali je posjeđuju i mnogi muškarci.

Izreke pojedinih lisaka dugo se pamte. Tako je Muhamed Glavović Beg, tvorac brojnih liskaluka, odgovorio:

— Šta treba raditi da su ruke čiste?

— Baš ništa!

— Šta misliš o ženama?

— Ono što one ne misle, a one ne misle ono što ja mislim.

— Zašto se proizvodi krompir?

— Da i sirotinja može nekome guliti kožu!

Liskaluci se rađaju. Mnogi su pali u zaborav. Vrijeme je učinilo svoje. Nije bilo moguće, a niti je to bio cilj, sakupiti ih i sve objediniti. Mnogo je liskaluka kojima su se generacije Mostaraca zabavljale. Stariji će se podsjetiti na Iliju Pjanica, doajena mostarskih lisaka, njemu ravnih Vase Kisića Kise i Muhameda Glavovića Bega, čiji su nadimci dovoljni u razgovorima o ovoj temi, dok će mlađi pročitati čemu su se smijali njihovi roditelji i stariji, čemu se mnogi i danas smiju.

Prikupljanjem i bilježenjem liskaluka bavili su se i drugi. Tako su liskaluke sakupljali Muhamed Ajkić i Šefik Pašić, a neki su priredili izdanje kao B. K. Mirković koji je napisao brošuru pod naslo-

vom »Mostarci-veseljaci« u kojoj je objavio šezdesetak liskaluka. Izuzetan publicitet liskalucima dao je i Tomislav Topić, tvorac mnogih anegdota, čiji su radovi publikovani u almanahu »Veleža« 1972, a koji su vezani za ovaj sportski kolektiv.

Želja mi je bila da na ovaj način dijelom objednim liskaluke, da ih sačuvam od zaborava, te da ova zbirka podstakne i druge da rade na sakupljanju ovog narodnog blaga, da ga proučavaju i u svakodnevnom životu i radu osjete koliko vedar život oplemenjuje ljude.

Autor

nered, pokulavajući se u Mostar u kojem se nije mogao provesti. U nekada
čitljivim i dobro čitljivim Mostaru je Hajrudin poslao
upita:

— Šta volebiti se da se sada održi podgori?

— Koli je se bila ova sada u Mostaru?

— Salko Bića.

— Mostar je u vremenu velikog

MIMAREV HABER

Graditelj Starog mosta mimar Hajrudin imao je na usluzi mladića Muju, kojeg su zbog njegove kraće noge zvali Coto. On je pjesmom, svirkom i dosjetkama razveseljavao graditelja. Bio bi najsrećniji kada bi ga Hajrudin poslao u Blagaj da odnese poruku kadiji. To je bila priča da se u Blagaju dobro ugosti, jer je kadijina kći begenisala Hajrudina.

— Kojim dobrom, Coto? — pita ga kadinica.

— Nosim mimarev haber!

— Je li čemu?

— Golem haber! Gdje je kadija?

— Sad će doći. Sjedi i odmori se.

Coto bi jeo što su iznosili... Kada bi se kadija pojavio, prenio bi mimarevu poruku.

— Od čega si tako ožednio? — pitao bi Hajrudin Cotu pošto se vratio iz Blagaja.

— Od tvog habera! — odgovarao bi Coto.

SIROTINJU NEĆE BLAGO

Neki aga na Buni želio je da pomogne svom kmetu, ali da on to ne primijeti. Stavi kesu zlatnika na kameni most kuda je ovaj svako veče prolazio kući i kada aga krenu za kmetom nađe zlatnike. Sutradan pozva kmeta i upita ga:

— Kako si sinoć prošao preko čuprije?

— Stisnutih očiju — odgovori kmet.

NAJDRAŽI PAŠA

Stigao u Mostar novi paša na čijem su se dočeku okupili najugledniji ljudi među kojima je bio i hodža. Pošto se predstavio, paša se obrati hodži:

- Koji ti se paša do sada najviše svidio?
- Samo jedan.
- A koji to?
- Onaj što ga je na putu za Mostar trefio »šlag«
- odgovori hodža.

MUJAGA I SLON

Neki paša doveo u Mostar slona. Slon pustošio bašće i avlje, pa ljudi odlučiše da se požale vlasniku. Izabrali su grupu s nekim Mujagom na čelu. Kad stigoše pred konak, razbježaše se i Mujaga osta sam. Paša ga primi, a on poče:

- Veliki pašo, narod te moli da onog jadnog slona više ne držiš...

— Kako da ga ne držim?! — osorno će paša.

— Mislim da ga ne držiš samog. Neobično mu je. Nabavi mu i slonicu — reče Mujaga.

— Kada su mu kasnije prigovorili, Mujaga reče:

— Priznajem da sam pogriješio, samo što me pred pašom ne ispraviste?!

UZBUNOM GASI ŽEĐ

Trubač Salko Arap ožednio na stražarskom mjestu. Da bi ugasio žeđ, uze trubu i zasvira uzbunu od požara. Na taj znak vojnici potrčaše ptema kuli.

— Gdje je vatra?! — pitali su.
— U mom stomaku — odgovori Arap.

VRELO LISKALUKA

Neki činovnik iz Šapca bio je ogorčen što je po kazni premješten u Mostar. Lutao je gradom, opijao se, pravio

nered, pokušavajući na taj način da iznudi premještaj iz Mostara u kojem se nije mogao priviknuti. U nekada čuvenom sastajalištu boema, umjetnika i lisaka, kafani »Ruža«, Šapčanin, željan svađe i prepirke, podrugljivo upita:

— Šta je Mostar: grad ili selo?

Salko Bise Tento, konobar, odgovori:

— Mostar je, gospodine, vrelo liskaluka.

— Čuo sam za vrela Neretve i Radobolje, ali za to nikada. Gdje je to vrelō?

— U srcu svakog Mostarca — odgovori konobar.

DVIJE VRLINE

Mujaga Komadina, nekadašnji gradonačelnik Mostara, upitan šta je sve potrebno za uspjeh, reče:

— Potrebne su dvije stvari.

— Koje?

— Poštenje i vrlina.

— Šta je poštenje?

— Poštenje je da, bez obzira na neprilike, izvršiš obećanje. A šta je vrlina?

— Vrlina je da nikada i ništa ne obećaš — odgovori gradonačelnik.

KO NEMA PARE ENO MU NERETVA

Otvaramoći 1913. gradsko kupatilo, koje se ubrajalo među najljepša na Balkanu, gradonačelnik Mujaga Komadina održa govor:

»Narode, evo ti ban(j)e. Ko ima pare neka se kupa, a ko nema, eno mu Neretva!«

ŠTA JE NA SONU?

Blagajnik je prilikom rasprave o opštinskom budžetu nabrajao stavke o utrošku sredstava, što je dosadilo gradonačelniku Komadini, koji ga prekide:

— Reci ti nama šta je na sonu?
Blagajnik saopšti pozitivan saldo sa veoma malim
ostatkom novca, na što Komadina doda:

— Malo na sonu, a dugačka priča.

POČASNO MJESTO

Gradonačelnik Komadina zakasnio na sjednicu pa,
kako ne bi ometao njen rad, sjeo je na prvo slobodno
mjesto. Predsjedavajući Šola pozva Mujagu:

— Gospodine gradonačelniče, predite ovdje, ovdje je
vrh stola.

— Vrh je gdje ja sjednem — mirno odgovori Ko-
madina.

ZABORAVNI POKOJNIK

Opraštajući se nad grobnicom od jednog Mostarca,
njegov prijatelj je nabrajao:

— ...I pozdravi nam kuma Lazu. Reci mu da o
njemu uvijek pričamo. Vidjećeš i komšiju Peru. Reci mu
da mu poručujemo da ga nismo zaboravili, a prijatelju
Jovi reci...

Dok je govornik nabrajao, književnik Svetozar Čo-
rović dobaci:

— Siguran sam, da on neće ništa zapamtiti. Najbolje
bi bilo da govornik sam ponese pozdrave.

ODOBREN ZULUM

Književnik Svetozar Čorović bio je blizak prijatelj
beogradskog glumca Dobrice Milutinovića.

Poslije uspjele premijere **Zulumćara** u Beogradu Do-
brica je uputio Čoroviću telegram: »**Zulumćar** odlično
prošao, ja nastavljam sa **zulumćarenjem**.«

Sutradan je glumac dobio odgovor:

»Zulumćaru, zulum čini,
Pisac plaća, ič ne brini!

Tvoj Svetozar.«

NE DA BABO

U gostonicu Grge Borasa navrati gost i zatraži veliku času rakije:

— Daj, gazda, stegla me muka golema.

Zainteresovani saznadoše da mu je umrla žena. Ostalo troje nejake djece, pa došao da se raspita za kakvu stariju djevojku ili udovicu.

— Ako ozbiljno govorиш o ženidbi, daću ti svoju mater. Poštena je žena, dobra i vrijedna domaćica — reče Muhamed Glavović Beg koji se tek zamomčio.

Prisutni to potvrdiše, a došljak, sretan, poruči svima piće. Beg je trebao »pripremiti« mater, a »mladoženja« kupiti poklone. Naveče su se ponovo sastali. Prosac je zatekao Bega i njegovo društvo.

— Hoće li biti u redu? — pitao je Bega.

— Razgovarao sam s majkom. Plaho joj drago. Samo, ima jedna nevolja . . .

— Kakva nevolja?

— Majka hoće, ali babo ne da.

— Kakav babo?

— Moj babo. On ne da. Kaže da je i njemu mati još dobra, pa je ne da ni za kakve pare.

SAVJET MLADOŽENJI

Mujaga Galešić zvani Isus savjetovao je mladoženji:

— Nemoj, da nisi jadan, nikada ispuniti svaku želju ženi. Uvijek joj ponešto ostani dužan.

— Zašto?

— Ako joj budeš ispunjavao sve želje, ona će, na kraju, poželjeti da promijeni muža.

LAV BEZ LANCA

Gostoničar Jozo Župančić zatražio od Mihe Miletića da mu napiše firmu i nacrtava lava, jer je njegova gostonica nosila ime Lav.

— Hoćeš li, gazda, lava s lancem ili bez lanca?

— Šta će mu, kog vraga, lanac?

Prva jača kiša izbrisala je firmu. Gazda pozva firmopisca:

— Šta je ovo, majstore?

— Lijepo sam te pitao: hoćeš li, gazda, lava s lancem ili bez lanca?

— Kakav lanac?

— Da si pristao platiti skuplje, firmu bi nacrtao masnim bojama, pa lav ne bi pobegao!

MAGARAC NA DVOKOLICI

Reagujući na naredbu austrijskog komesara Jelinika o zaštiti životinja, Ilija Pjanić popeo na dvokolicu magarca, a sebe upregao i tako prošao ulicama grada.

— Šta radiš, Ilija? — pitali su prolaznici.

— Ništa — odgovorio je Ilija.

— Kako ništa?

— Strah me da se jadnik ne umori.

PARTIJA KARATA

Komesar Jelinik naredio da privedu Iliju Pjanića koji je odbijao da po kazni čisti ulice. Pošto ga je dobro izgrdio, izrekao mu je tri dana samice.

Poznajući komesarovu slabost prema kartanju, nakon izrečene kazne Pjanić izvadi šipil karata, spusti ga na sto i reče:

— Daj, gospodine komesare, da odigramo jednu. Izrekli ste tri dana samice, pa neka bude šest ili ništa.

Razlučeni komesar naredi da Pjanića izbace na ulicu.

SVEJEDNO

Za porodično slavlje gostionica Blagoja Loze, domaćica je servirala veliku tortu koju je trebao rasjeći Sava Brkić.

- Gospođo, je li svejedno gdje ču tortu načeti?
— upita Sava.
— Svejedno, Savo, načmi gdje hoćeš.
— Onda ču je načeti kod svoje kuće...

ZNA ŠTA JE MAJDONOS

Jovo Spako, ugledavši svog prijatelja koji je rijetko svraćao na Tepu, uze struk majdonosa i podnese mu ga pod nos:

- Znaš li šta je ovo?
— Majdonos! — odgovori prijatelj.
— Vidi, vidi, još kažu da kenjac ne zna šta je majdonos!

NEPOTPUN DOKAZ

U jednoj sudskoj raspravi u ulozi svjedoka pojavio se Ilija Pjanić. Između njega i sudije vodio se dijalog:

- Jeste li vidjeli kada je hitac ispaljen?
— Nisam video, samo sam čuo — odgovori Ilija.
— To je nepotpun dokaz — zaključi sudija.

Ilija se okrenu prema publici i, prije nego podje na svoje mjesto, nasmija se. Sudija ga pozva, upozori zbog nepristojnog ponašanja i reče da bi ga zbog toga mogao kazniti.

- Zašto biste me kaznili? — pitao je Ilija.
— Zbog smijeha.
— Zar ste vidjeli kad sam se smijao?
— Ne, ali sam Vas dobro čuo.
— To je nepotpun dokaz, gospodine sudijo!

ŽENE NEĆE U REZERVU

U kafani »Ruža« razgovaralo društvo o odlasku regruta. Konobar Bise upišta Bega Glavovića šta misli zašto se žene ne uzimaju u vojsku.

- Imaju dva razloga. Jedan, što bi žene svakog mjeseca zahtijevale novu uniformu, a drugi što ni jedna od njih ne bi htjela biti rezerva — odgovori Beg.

FIJAKERISTA I MAĐAR

Došavši u Mostar, neki Mađar je poželio da razgleda grad. Sjeo je u fijaker Tadora Vukovića i krenuo pršnjavim ulicama. Kad su bili ispred Gimnazije, putnik upita:

— Koliko se dugo gradila ova zgrada?

— Oko dvije godine.

— Mnogo. Kod nas bi je u Pešti podigli za dva mjeseca.

Pred zgradom banke, opet će Mađar:

— A za koliko je vremena napravljena ova zgrada?

— Za godinu dana — odgovori Todor.

— Mnogo. Kod nas bi je u Pešti podigli za mjesec dana.

Prolazeći pored hotela »Neretva«, Mađar se Todoru obrati istim pitanjem, a Todor spremno dočeka:

— Vjerujte, gospodine, kada sam jutros prolazio ovuda, ovoj zgradi ni temelji nisu bili podignuti.

APETIT

Mostarskom ljekaru Trameru došao Vasa Kisa i pozalio se na bolove u stomaku.

— Kako stojiš s apetitom? — upita doktor.

— Neki put ga imam, a neki put nemam.

— Kada ga, na primjer, nemaš?

— Kada se dobro najedem, gospodine doktore.

BAJAT MLADOŽENJA

Beg Glavović došao na sijelo kod prijatelja koji je udavao kćer. Bogati mladoženja bio je znatno stariji od djevojke.

— Kćeri moja, reci ti babi svom, zašto nećeš za Mujagu?

— Neću, babo!

— Mujaga ja bogat, uredan i pošten čovjek...

— Neću ga, babo. Star je i bajat za mene — opirala se djevojka.

— Šta star, šta bajat? Nećeš ga kuhati u loncu — umiješa se Beg.

NISAM ODAVDE

Beg Glavović, pomogao je društvu u kafani »Ruža« da se oslobođe kibica koga su zvali Beg Lebibu fon Kajtazi. Kada je kibic u jednom trenutku zaspao, Beg je zamračio prozore i ugasio svjetlo, a društvo je po dogovoru nastavilo s povicima kao da igra karte. To je probudilo kibica.

— Je li ovo dan ili noć? — pitao je zbumjeno.

— Vidiš da je dan. Igramo karte — reče Beg.

— Pa ja ništa ne vidim! Šta je ovo, ljudi moji?!?

— De, šta se sada praviš?! — ponovo će Beg.

— Beže, je li zaista dan? Reci mi, molim te!

— Ništa ne znam. Nisam ja odavde — odgovori Beg.

PREPOZNAO NAS JE

Pijan, Beg Glavović upao u Radobolju. Pošto su ga prolaznici izvukli iz vode i prenijeli u bolnicu, došao je svijesti. Ugledavši ljekare, upita:

— Kakve su ovo budale oko mene?

— Begu je dobro, prepoznao nas je — reče dr Feodor Lukač, koji je Bega posebno volio.

ŠAPNUO MAGARCU

Tjerajućidrvima natovarena magarca preko Catherine, seljanka se ljutila zbog njegovog zastajkivanja. Primjetivši to, Vasa Kisa se obrati ženi:

— Daj, bona, da mu nešto šapnem, pa ćeš vidjeti kako će slušati.

— De, kaži mu da ne zastajkuje.

Vasa s opuškom priđe magarcu i dok mu je »šaptao«, spusti mu čik u uho. Magarac poče najprije tresti ušima, a onda se otrgnu iz ženinih ruku i dade u trk.
— Šta mu reče, pobogu brate?
— Da požuri...
— Sad mu reci da stane! — povika nemoćna žena.

ZLATNA KOKA

Beg Glavović i Vasa Kisa priđoše na Tepi ženi koja je prodavala jaja. Pošto ih »opipa«, Vasa upita pošto su.

— Šest jaja za dinar.
— Evo ti dva za šest jaja — pruži joj Vasa novac. Zatim uze jaje, razbi ga naočigled seljanke i vješto između prstiju ispusti u jaje petobanku.
Žena se zaprepasti kada ugleda petobanku u žumancetu.

— Daj i meni koje jaje — zatraži Beg.
— Nisu na prodaju — odgovori žena.
Begu kao bi krivo, ali se žena zahtaćila, pokupila jaja i krenula u obližnji sokak. Sjela na jedan kamen i počela razbijati jaja tražeći u njima novac. Kada sve porazbijala, pojaviše se Vasa i Beg. Ugledavši ih, žena reče:

— Ista ih kokoš snijela, a u ovima ni pare.

PUNO JE MEZE

Liske se okupile na akšamluk, pa se dogovarali šta će kupiti.

— Evo imamo banku, pa da uzmemo devet i po dinara rakiće i polić meze — predloži Vasa Kisa.
— Šta će nam, moj Vasa, tolika meza? — upita Beg.

KUPIĆU KLAVIR

Beg Glavović je svakog Bajrama od svog brata Avdije dobijao nešto novca. Jednom mu Avdija pruži sto dinara i posavjetova ga:

— Evo ti pare, ali nemoj ih odmah propiti.
— Ne brini. Neću. Kupiću klavir — odgovori Beg.

OŽIVIO MRTVAC

Krenuo Vasa Kisa u Lišticu na karoseriji kamiona na kojoj se nalazio prazan mrtvački kovčeg. Na pola puta poče padati kiša i Vasa, da bi se zaštitio, legne u kovčeg. Kamion se zaustavlja i prima nove putnike...

Vasi dosadilo ležanje u kovčegu, pa podiže poklopac, ispruži mršavu ruku i upita:

— Pada li još?

Kad ga saputnici ugledaše onako mršavog i blijedog, kakav je inače bio, počeše skakati sa kamiona vičući:

— Zaustavi, mrtvac oživio!

UTVARA

Na nevesinjskom pazaru Vasa Kisa priđe konju kojeg je vodio njegov vlasnik, pusti ga, a oglav stavi sebi na glavu. Seljak ništa nije primijetio. Kada su bili ispred kafane, Vasa zastane i trzne užicu. Seljak se okrenu i vidje čovjeka umjesto konja. Onako zaprepaštenog Vasa mirno upita:

— Gazda, da svratimo na špricer?

— Ljudi, utvara!!! — zapomaga seljak i utrča u gostonicu.

SREĆA

Kao simbol sreće terzija Tomo Trebinjac na gornji kanat svog čepenka prikuao konjsku potkovicu. Primjetile to liske, pa olabavile potkovicu tako da je ona, prilikom skidanja kanata, lupila Tomu po glavi.

— Baš me stiže sreća — jadao se Tomo pipajući čvorusu.

RIZVINA ODBRANA

Pošto je pozvan na sud zbog uvrede koju je nanio uglednoj ličnosti, Rizvo Mehić dođe u sudnicu noseći sje-kiru.

- Šta će ti, Rizvo, sjekira? — upita sudija.
— Ma, pročitaše mi poziv i rekoše da u njoj piše da
ponesem sve što imam za svoju odbranu.
— Pa ti to ponio?
— Ovo je sve što imam — odgovori Rizvo.

GDJE SAT NULU OTKUCAVA

Muhamed Alajbegović zakasnio s nekog veselja i nečujno se uvukao u spavaću sobu. Kad se uvlačio u postelju, na tornju obližnje crkve otkuca jedan sat.
— Koja su doba? — upita žena.
— Deset sati.
— Kako, bolan, deset kad je sat otkucao samo jednom?
— Eh, gdje si čula da sat otkucava nulu? — snađe se Muhamed.

TARABE UZ CESTU

Kada je u Mostaru uvođena gradska javna rasvjeta, svima je bilo drago, posebno onima koji su noću odlazili na posao ili se vraćali kućama. Svi su hvalili gradonačelnika što su to dobili, jer više neće »noge lomiti« i fenjere nositi. Rasvjeta, međutim, nije oduševila one koji su vrijeme provodili u akšamlucima. Ilija Pjanić jednom prilikom obrati se gradonačelniku:

— Nema nama velike koristi od ovih sijalica. One su visoko. Trebalо bi udariti tarabe s obje strane ceste da bi se, kako-tako, mogli pridržavati kada se kući vraćamo.

I KENJAC BI STAO

Vasa Kisa prodade nekom Podvelešcu budilnik. Sutradan se čovjek vrati u Mostar i nađe Vasu.

— E, moj prijatelju, ovaj sat ti ne valja. Stade prije nego dodoh kući.
— Kako stade?
— Ne znam. Evo sata.

— Pa, prijatelju, kuda si išao kući?
— Znaš kuda se ide u Podveležje?
— Što se onda čudiš? I kenjac bi stao na onoj uzbrdici, a kamoli ne bi sat.

ŠTEDNJA POD KOJU SE SLOSTAVIO

Halilaga, čuveni tvrdica iz Cernice, otišao u kafanu i ostao do kasno. U neko doba sjeti se da ženi nije rekao da uvije fitilj u lampi, pa dotrča u avliju i viknu:

— Jesi li ugasila lampu?!
— Ne galami, utrnula sam lampu. Ti si više poderao kundura nego što bi gaza izgorjelo — odgovori bunovna žena.
— Imala bi ti pravo, ženo, da mi kundure nisu pod pazuhom!

NUŠIĆ I MOSTARSKI ZVEKIR

Prilikom boravka u Mostaru zađe Branislav Nušić u sokake da potraži nekog prijatelja. Kako je zvekir na kući bio prilično visok, a Nušić mala rasta, zamoli jednog krakatog prolaznika da lupne zvekirom na vrata. Ovaj to učini nekako preko volje, pa progundja:

— Vala, da mi je znati zašto na svijetu postoje takve badže?
— Da bi ih služili takvi klipani kao što si ti — odgovori Nušić i požuri u kapiju.

NOVINAR U KORPI ZA PECIVO

Abo Koen, novinar, proveo je noć u hotelu »Bristol«, gdje se opio i zaspao za stolom. Njegovo društvo pozove nosača peciva koji je, uz dobru naknadu, stavio Abu u veliku korpu i prenio ga u hotel »Neretvu«.

Novinar je kasnije pričao:
— Kada sam se probudio, osjetio sam da mi je tijesno. Jedva sam se oslobođio korpe. Našao sam se u nepoznatoj sobi, prišao prozoru i ugledao park. Poput lopo-

va izvukao sam se iz hotela. Majci i bratu sam rekao da sam bio zauzet novinarskim poslom. I sve bi bilo dobro da mi portir hotela ne doneše račun. Tako sam platio spavanje, iako sam noć proveo u korpi.

BATINE I KAZNA

Bračni par doselio iz Novog Sada u Mostar. Mlada žena brzo je stekla poznanstvo sa susjedama, pa se pročulo kako muž Miciki daje cijelu platu.

Čuvši to, liske mladog činovnika pozvaše na piće. Pošto je popio nekoliko rakija, činovnik htjede kući. Zamjeriše mu, pa on okuražen pićem, mezetlucima i pjesmom, s društvom ostade do zore. Kada ga Micika kod kuće upita gdje je bio, on je ošamari.

Sutradan se žena žalila susjedama. Čuvši za to, Vasa Kisa je posavjetova:

— Tuži ti njega, pa mu više neće pasti na pamet da to uradi.

Micika tuži muža i sudija ga kazni sa sto dinara. On, međutim, nije imao ni prebijene pare.

— Ako nemate novca, kaznu ćemo pretvoriti u zatvor — upozori ga sudija.

— Evo, ja ću platiti kaznu, brzo se javi Micika i izvadi novac.

STRAH OD MORCA

Liske skovale plan kako da ukradu gradonačelnikovog morca. Prišavši dvorištu, Ilija Pjanić zviždukom uzneniri morca, koji se nakostriješi i poče pućpuričati. Ubrzo se na prozoru pojavi gradonačelnikova žena i ugleda uplašenog Iliju.

— Hajde, Ilija, ulazi slobodno, što se plašiš ...

— Ama, gospodo, bojam se morca!

— Ništa se ne boj — hrabrla ga je.

Ilija uđe kroz dvorište u kuću. Žena mu, kao i obično, dade nešto novca, poslije čega Ilija ode. Tog dana nestao je morac. Žena se klela da u dvorište osim Ilike niko nije ulazio.

— On ga je i ukrao — reče gradonačelnik.
— Sigurna sam da nije on, jer se toliko uplašio morca da pored njega nije smio ni proći.
— Gospođo, morac je gotov! Ilija s društvom već mezi — donese muštuluk u tom trenutku sluga.

POD KOJU PLOČU SI OSTAVIO

Poslije dvomjesečnog vojničkog života Huso Mehić napisao prvo pismo ocu Rizvi.

»Dragi babo, mogu ti javiti da sam zdravo. Pošalji mi što više škije i para!«

Otac, koji je uvijek zamjerao sinu na rasipništву, odgovara:

»Pod koju si ploču ostavio to što tražiš?!«

ČIST RAČUN

Alija Tobdžija navratio u restoran u Zagrebu i poručio bečku šniclu. Prilikom serviranja šnicle Alija se namršti.

— Ne dopada Vam se? — upita konobar.
— Molio bih da ovu šniclu, ako možete, zamijenite musakom.

— Vrlo rado — odgovori konobar.

Brzo mu donese musaku i Alija ruča. Kada se spremao da napusti restoran, priđe mu konobar:

— Željeli ste platiti, molim!
— Šta da platim?
— Musaku!
— Pa, dali ste mi musaku za šniclu.
— Onda platite šniclu!
— Kako da je platim kad je nisam ni okusio? — upita Alija i ode.

PISMO POMOGLO BABI

Memišaga Hasanagić, udovac iz Gacka, odlučio da se ženi, te krenuo u prošnju u Nevesinje. Da bi na domaćine ostavio što bolji utisak, posudi od susjeda odjeću i

krenu na put. Sa sinom se dogovorio da mu za nekoliko dana pošalje pismo i pita ga šta će sa onih 200 metara žita, kud će sa 450 ovaca, 50 goveda i 30 konja.

Nekoliko dana kasnije, prema dogovoru, stigne Memišagi pismo. Memišaga pruži hartiju Nevesinjcu do sebe i zamoli:

— De, bogati, pročitaj mi ovo, zaboravio sam dozluke.

Nevesinjac uze pismo i poče glasno sricati riječi:

— Dragi babo, gledaj da se što prije vratiš. Husein traži svoj džamadan, Alaga svoju anteriju, Mehaga silah, Mujaga čakshire...

— E, baš je dobro stojeći — progunda Nevesinjac.

ŽRTVUJ MALO — SAČUVAJ VIŠE

Blagoje Lozo, gostioničar, nije volio ni vodio spisak dužnika. Međutim, priđe jednom Lozi neki kapetan i izvadi dvadeset dinara:

— Evo, gazda, vraćam dug i veliko hvala.

— Kakav dug?

— Posudili ste mi.

— Bože sačuvaj. Ja nikada i nikome ne posuđujem novac.

— Pa svi su vidjeli kada ste mi posudili.

— Nije tačno! Rekao sam da novac ne posuđujem i gotovo.

Kapetanu ništa drugo nije preostalo, nego da novac stavi u novčanik i napusti gostionicu.

— Kako to, Blagoje? Mi smo bili ovdje kad si mu posudio dvadeset dinara — primjeti jedan od njegovih prijatelja.

— Ma, znam da sam mu dao. Sada mi vraća dvadeset dinara, kroz koji dan tražiće sto, pa dvjeta i onda će se izgubiti...

VEĆERA U PODNE

U aščinicu Muhameda Šarića došao Gačanin da ruča, sjeo za sto i strpljivo čekao da mu priđe vlasnik:

— Nešto bi, brate, pojeo!

-
- Ima šta hoćeš — odgovori aščija.
 - Volio bih da znam koliko košta?
 - Zna se da je u mojoj aščinici ručak dva, a večera dinar.
 - Pa, dobro. Daj mi onda večeru — poruči gost.

MAĐIONIČAR

Vasa Kisa i Beg Glavović krenuše u Sarajevo da neke Mostarce zabave i razonode. U namjeri da se našali s domaćinom na ručku, Beg uzme srebrnu kašiku i stavi je, kradom, u džep. To nije promaklo Vasi koji ustade i reče:

- Gospodo, želite li da vam pokažem jednu mađioničarsku vještinu?
- Samo izvoli, Vasa — obradova se domaćin.
- Pogledajte ovu srebrnu kašiku. Staviću je u svoj džep, i dok izbrojim do tri, kašika će preseliti iz mog džepa u Begov.

Beg zbunjeno pogleda Vasu i izvadi kašiku na sto.

HAMZINA ANEGDOTA

Pismenim vojnicima u nekoj jedinici u prvom svjetskom ratu naređeno je da opišu jedan doživljaj sa najviše stotinu riječi.

Književnik Hamza Humo predao je anegdotu od svega 17 riječi.

- Ovo je suviše kratko — primjeti pukovnik.
- Ostalo je izgovorio vodnik — Odgovori Hamza i pročita anegdotu:
- Iza naše barake nalazila se duboka čenifa. Za vrijeme obavljanja nužde, naš vodnik je pao u g...a.
- I to je sve?
- Nije sve. Treba dodati riječi koje je vodnik izgovorio ...

PRENOS ZEMLJE

Neki seljak, tražeći advokata, zaluta u kafanu »Ruža«, gdje se upusti u razgovor s liskama. Pričao im je kako

mu žena ne da mira što zemlju, koja je bila na njegovom
ocu, ne prepiše na nju.

— Da se mi pogodimo — javi se Beg Glavović.

— Kako?

— Ja ћu ti dati dobar savjet, a ti plati piće.

— Gazda, daj piće!

— E, nećemo tako. Sad ћu ja tebi dati savjet, a ti
dodi idućeg petka, pa nas počasti.

Idućeg petka ponovo se sastaše u kafani, a seljak, čim
ugleda Bega, uzviknu:

— Gdje si, spasitelju moj, daj da te poljubim!

— Je li pomoglo? — upita Beg.

— Kako nije! Eno je mirna i ne spominje zemlju.
Došao јa kući, uzeo kramp i lopatu, pa na harem. Pored
babina mezara iskopam raku, pa se vratim kući. Pitam
ženu šta me ono pitala o zemlji, a ona će ti odmah da je
vrijeme da je sa babe prenesem na nju. »Hajde, golubice
moja«, velim joj ja, da to učinimo. Brzo je prigrnula
feredžu i pošla za mnom. Kad dođosmo do babina meza-
ra, rekoh joj da legne u iskapanu raku. »Što da legnem
tu, jadan ne bio?« »Lezi, rospijo jedna!« Nisam to ni izre-
kao, a ona je već bila na kraj harema. Od tada mi nikad
zemlju nije ni spomenula.

ĆEIF

Jedno jutro, tek što je kafedžija Muharem sebi ser-
virao kafu, pojavi se Hajro Trebović.

— Uranio, Muharemaga — pozdravi Hajro.

— Dobro i kako si — odgovori namrgoden Muha-
rem.

— Može li jedna kafa?

— Može, Hajro! — odgovori Muharem i pun bijesa
tresnu svojom kafom o pod.

— Šta to uradi, Muharemaga?

— Znaćeš, Hajro, kad naučiš šta je ćeif.

ZAMJENA IMENA

Žalio se neki Derikučka kako mu je neprijatno kada
se negdje predstavlja.

— Nije to ništa. Ima i gorih. Poslušaj samo: Kukavica, Mrav, Oderan, Skuhan, Prodan, Puzigaća, Šarenkapa, Prgavica, Kenjalo — oglasi se Beg Glavović.

— Promijeni ime, ako ti je neugodno — doda Vasa Kisa.

— Ne znam kako će.

— Kako ti je sada ime?

— Ivo.

— Traži da ti ime bude Pero — predloži mu Beg.

NOS ZA VERESIJU

Zbog izrazito velikog nosa Ilija Pjanić znao se našaliti na svoj račun:

— Kada je Bog dijelio nosove, ja sam dvaput viknuo: »Tu sam!« Koliki mi je nos, šteta što nisam trgovac. Po njemu bi mogao mjesec dana pisati veresiju.

NE TREBA MU SADA NI JEDAN

Došao neki Beograđanin u Mostar i pošto se upita sa domaćinima, požali se:

— Ne mogu da shvatim da tako poznati pisac Svetozar Čorović u svom rodnom gradu nema svoje ulice. Neki su se na ove riječi osjetili postiđenim, ali se vlasnik kafane Brajlović umiješa u razgovor i brzo gostu objasni stvar.

— Dok je bio živ Čorović, svi su sokaci bili njegovi, a sada, kada je mrtav, ne treba mu ni jedan.

SOBRAZOV — BEZOBRAYOV

Nekada je u Mostaru bilo više konzulata, među kojima i ruski. Konzulu, kome je bilo prezime Bezobrazov, obratio se jedan Mostarac koji ga je, dok su razgovarali, nekoliko puta oslovio sa: »gospodine Sobrazove«. Tako oslovljavanje dosadilo ruskom konzulu, pa mu reče:

— Shvatite jednom da nisam Sobrazov već Bezobrazov!

— To Vi možete reći za sebe, ali ja to ne mogu —
odgovori mu oprezni Mostarac.

SAM SEBI LUTKA

U gostonici Blagoja Loze povedoše zanatlige razgovor o besparici. Obućar Ibro Patak najuspješnije je ilustrirao stanje besparice:

— Kada nemam para u džepu, pa taman što sam i lijepo obučen, obrijan i počešljan, čim stanem pred ogledalo, sam sebi izgledam kao majmun. Kada sam neobrijan, neodjeven, a imam para u džepu, sam sebi izgledam kao lutka.

SKORO NIKAKVE

Pitali Iliju Pjanića:

— Kakva je razlika između čovjeka i deve?

— Skoro nikakva. Deva može raditi sedam dana da ne popije ni kap vode, a čovjek može sedam dana piti a da ništa ne radi — odgovorio je Pjanić.

KOLIKI SU ORLOVI

Došao neki oficir službeno u Mostar, pa pošto nije želio lutati gradom, svrati u najbliži hotel »Wilson«, nedaleko od nekadašnje Željezničke stanice. Na portirnici ga dočeka vlasnik hotela Simo Tica, koji se predstavi oficiru:

— Tica!

Nenavikao na ovakva imena, oficir se začuđeno pitao:

— Kad su kod vas tolike 'tice, koliki su tek orlovi?!

LJETOVANJE

Radeći u knjižari, Trifko Dudić je prikupljaо prospekte turističkih mjesta koja su mnogima bila nedostupna. Kada ga prijatelj upita zašto će mu toliki prospekti, Trifko odgovori:

— Trebaju mi za ljetovanje!
— Zar namjeravaš putovati tamo?
— Ne. Samo mi oni omoguće jeftin odmor. Potopim noge u lavor vode, a listam prospkete — odgovori Trifko.

NE ZNA JOJ »DISKRECIJU«

Mostarski studenti za vrijeme ljetnih ferija u svom gradu su se često okupljali na pijaci, poznatoj Tepi. Jednom su odlučili kupiti lubenicu, pa su upomoć pozvali uvijek za šalu spremnog Halilagu Čevru da ih posavjetuje u izboru. Odabranu lubenicu stavili su pred Halilagu, koji im odgovori:

— Što se tiče njene fizionomije nije loša, ali ne znam kakva joj je diskrecija!

ZAPISNIK

U ulozi sanitarnog inspektora dr Veljko Jelačić obilazio je ugostiteljske radnje. U jednoj je odvojio nekoliko čaša, čokanja i tanjira okrnjenih i napuklih. Kada je sve to skupio na jedno mjesto, njegov pomoćnik uze papir i olovku da napiše zapisnik.

— Šta ćeš to? — upita ljekar.
— Da napravim zapisnik.
— Ovo je najbolji zapisnik — reče ljekar, uze staklo koje je sakupio i baci ga na pod.

ŠTA BI JADNA DJECA

Na premijeri Šantićeve »Hasanaginice« u publici je bila i jedna starija žena. Plakala je, posebno nakon scene u kojoj je Hasanaginica umrla. Kada su se nakon predstave pojavili glumci ispred zavjese, među njima je bila i protagonistica lika Hasanaginice. Čim je uplakana žena spazi, povika:

— Neka ste je oživjeli! Šta bi bez nje ona njena sročad?!

KAKVI SU TEK ODRASLI

Neki šaljivčina doputovao u Mostar da bi se ogledao s mostarskim liskama. Po dolasku na Željezničku stanicu obrati se jednom dječaku, pa ga upita:

— Ej, mali! Može li se ovdje šta kupiti, pojesti i opet prodati?

Mališan ga pogleda, ali se nije dao zbuniti. Brzo odgovori:

— Kako da ne može. Trkom na kanaru (klanicu) i tamo kупи škembu. Pojedi ono iznutra, a ono spolja prodaj, pa ćeš i zaraditi.

KO JE OPERISAN

Mostarskom profesoru operisali krajnike. U posjetu mu došao slikar Ante Motika. U hodniku mu bolničari objasne da bolesnik ne smije govoriti. Ušao Motika u sobu kod kolege, pa gestikulacijom poče pitati kako je i napreduje li liječenje. Na isti način dobi odgovor od bolesnika. Motika je nastavio s pitanjima mimikom. Bolesniku to dosadi, pa uze papir i olovku i napisa:

— Ante, šta ti je? Da nisi i ti operisao krajnike?

— Imaš pravo, kolega, ti si operisan! — odgovori Motika pošto je pročitao cedulju.

»PRAŠAK« ZA STJENICE

Negdje pred rat, za vrijeme ljetnih vrućina, Vasa Kisa se dogovori s društvom da »proizvedu prašak« protiv stjenica. Njegov »izum« sastojao se u tome što su ilovaču pretvorili u prah. Zauzeo Vasa jedno mjesto za tezgom na Tepi i prodavao »prašak«. Njegovi prijatelji, šetajući od stola do stola, hvalili su »prašak«. Navalili brzo svijet. Mnogi su kupovali misleći da će se oslobođiti stjenica.

— Kako ćemo ovo koristiti? — upita neko od kupaca.

— Pričekajte dok rasprodam, pa ču vam svima odjednom objasniti — odgovorio je Vasa.

Pošto je rasprodao »prašak« i svom društvu dao prikupljeni novac, Vasa je objašnjavao:

— Narode, ovo je dobar prah. Njime ništa ne posipajte, kao sa drugim prašcima, po kući. Upalite svjetlo, lezite i gledajte oko sebe. Čim ugledate stjenicu, uhvatite je među prste. Slobodno, neće vas ujesti. Malo je stisnite ili poškakljite, pa kada otvorи usta, saspite joj ovaj prašak...

Poletješe kese s »praškom« prema njemu, a on u trku, bježeći u strahu od policije zbog podvale, još reče: »I kada im se besplatno savjeti daju, opet si kriv!«

NAOČARI ZA KONJA

Ušao u optičku radnju kolar Alija Džinović zvani Deda Ciganin i upita prodavača:

— Imaš li kakve velike đozluge zelene boje?

— Zašto velike?

— Da ih stavim konju na glavu.

— Nemamo još naočare za konje — odgovori prodavač.

— Šteta. Valjale bi mi. Kada bi ih stavio konju i bacio mu slame, mislio bi da jede svježu djetelinu.

POREZNIK

U Brankovcu jedno dijete, igrajući se, proguta novčić, Skoče roditelji i komšije i dijete ponesu u bolnicu. Na ulici ih onako usplahirene sretne Muhamed Glavović Beg. Kad je čuo od roditelja šta je bilo djetetu, predloži im:

— Ne idite, jadni bili, u bolnicu. Bolje je potražite opštinskog poreznika. On najbolje vadi pare.

TAMO JE SALIHAGA

Za vrijeme sijela dugo se pričalo o utvarama i pri-kazama, što je uplašilo mladu ženu. Najviše se govorilo o

đavlu (azrailu). Kad su legli ukućani, u neko doba noći žena u sobi ugleda neku crnu priliku. Prisjeti se priče sa sijela, pa pomisli da je došao azrail po nju. Uplašena pred nepoznatom crnom figurom zagalami:
— Azrailaga, tamo je Salihaga — pokazujući na svog

Kad se poslije ženinih povika prenuo iz sna, njen muž upali šibicu i imade šta vidjeti. Njihovo crno tele ušlo u sobu.

LISKALUCI IZ RATNIH DANA

VIVA GUČE

UTOPIO SE MIŠ

U selo Gornja Drežnica sredinom 1942. stigla žandarska patrola. Pošto su bili žedni, obrate se jednom dječaku da im dâ vode.

— Nema vode, ali ima mlijeka.

— Hajde, donesi!

Mališan iznese veliku posudu, a žedni je žandari začas iskapiše.

— Sigurno će te mati ružiti što si dao mlijeko!

— Neće, jer ga je ionako mislila prosuti.

— Zašto?

— Utopio se miš u njemu, pa ga niko neće — reče dječak i pobježe.

VIVA GUČE

Na slavlju nekog seljaka u Gabeli među gostima zatekla se i italijanska vojna patrola koju je seljak na slavlju zadržao da mu ne bi rano rastjerali goste.

Počastio ih je vinom, a vojnici su pri nazdravljanju vikali viva.

— Šta im je viva, čaćin im post? — pitao je domaćin.

— To je njihovo živio — objasni mu susjed.

Kad kasnije domaćin pred goste iznese pečeno prase, koje u Gabeli nazivaju guče, povika:

— Viva guče!

Pomislivši da je domaćin izgovorio riječ Duče, vojnici skočiše i pozdraviše:

— Viva!

— I prasica koja ga je oprasila — doda domaćin.

DOVEO ZLIKOVCE

Vasu Kisu iz gostonice povedu dvojica policajaca u kancelariju šefa policije. Čim Vasu uvedoše u kancelariju, on uzviknu:

— Gospodine bojniče, doveo sam dvojicu zlikovaca!

STOJ — BJEŽAĆU

Mobilisali Vasu Kisu u domobrane. Na stražarskom mjestu Vasa primijeti da mu neko prilazi i povika:

— Stoj! Bježaću!!!

Nije prevario. Pobjegao je sa stražarskog mesta, ali je ubrzo uhvaćen i sproveden u zatvor.

— Bolje je da oni mene čuvaju nego ja njih — govorio je Vasa.

ISČEKIVANJE

Za vrijeme borbe na položaje Mostarskog bataljona osuli minobacači. Granate su padale u neposrednu blizinu poleglih boraca. Primijetiše borci da jedna granata, koja je pala pored njih, nije eksplodirala. Iščekivali su eksploziju. Dosadilo to Mustafi Kresi pa povika:

— Šta čeka ova granata? Hoće, valjda, da ja prije nje eksplodiram!

ŠERFINE KRUSKE

Krajem ljeta 1942. kurir Šerif Burić sa dva druga krenuo je prema Zijemljima. Naišli su na četničku zasjedu. Noćnu tišinu prołomio je povik:

— Stoj! Stoj ili pucam!

— Stali smo — hladnokrvno odgovori Burić.

— Ko ide?

— Četnici! — glasio je odgovor.

— Odakle?

— Iz Bosne.

— Šta nosite? — pitao je četnik.

— Kruške!
— Da vidimo!
— Dok su se dovikivali, Šerif Burić Šerfa pripremili bombe i na posljednji povik četnika iz zasjede bacili bombe prema četnicima s povikom:
— Eto, krušaka, pa vidite!

BOMBA TRISNU

Narodni heroj Hasan Zahirović Laca, nedaleko od Posušja, krenuo prema ustaškom bunkeru da ga likvidira. Uz zaštitu pomrčine Laca se privukao bunkeru tako da je čuo kako dežurni pjevuši:

— Pivam pismu dok me nešto trisnu!
Laca priđe i ubaci bombu u bunker. Vraćajući se s plijenom među drugove, Laca je, najkraće, prepričao ovu akciju riječima:
— Bomba trisnu i prikide pismu!

NEKO PISMEN

Na zgradi nekadašnje činovničke zadruge u Černici osvanula je ispisana parola: **Smrt fašizmu — sloboda narodu!** Policijski i Italijani blokiraše Černicu tragajući od kuće do kuće, po mostarskim mahalama. U jednoj avlji zatekoše Irenu, koju Mostarci pamte po tome što je prodajući zelje, tepajući, uzvikivala: »Tri tune tilo tatale!« (Tri kune kilo salate.)

— Ko je ono pisao? — pitao je Irenu policijski pokazujući na parolu.

— Sigurno neko ko je išao u školu, dok slova zna!

PEKARA NA DVA SPRATA

Mostarski bataljon u zimu 1942. godine nalazio se u blizini Jajca, u selu Bulići. Grupa izmorenih boraca odmarala se u jednoj napuštenoj kući. Gladni borci izmišljali su razna jela, zadirkivali jedan drugoga.

— Da je samo malo hljeba — dobaci neko.

— Kada oslobodimo zemlju, gradićemo pekare na dva sprata — oglasi se Đorđe Borozan.

— Zašto na dva sprata? — upitaše drugi.

— Na jednom spratu bismo pekli hljeb, a na drugom... — Šta na drugom?

— Na drugom bismo pogrijali tu silnu hranu koju ste nabrajali! — odgovori Borozan.

IMA SVAŠTA

U dobro utvrđenom bunkeru, nedaleko od Gacka, nalazili su se četnici. Narodni heroj Rifat Frenjo primakao se, iznenadio četnike koje je razoružao, a onda one koji nisu htjeli krenuti s njima najurio preko polja.

— Sada čete vi mene, zbog samovolje, kritikovati — požali se Rifa, otvarajući ranac i vadeći iz njega konzerve.

— Šta ima u bunkeru? — upita ga drug.

— Ima svašta. Treba bunkere posjetiti kada im stigne sljedovanje od Italijana! — odgovori Rifat.

KAPITALISTI

Nakon održanog predavanja narodni heroj Šefik Obad želio je provjeriti znanje boraca.

— Ko je, dakle, tvorac Kapitala?

— Ko drugi nego kapitalisti — odgovori borac koji je drijemao za vrijeme predavanja i provjere.

NASTAVITE DOK STE MLADI

Omladinka Fatima Ševa dobila je zadatak da napiše parole u jednoj mostarskoj ulici. Posao je trebalo obaviti brzo, prije stupanja na snagu zabrane kretanja. Kada je sa svojim drugom počela pisati parolu, primijete da im prilazi jedan prolaznik. Fatima zgrabi svog druga i poče ga ljubiti.

— Nastavite dok ste mlađi! — dobaci im niko drugi nego pijani agent iz njihovog susjedstva.
— Hoćemo! — prošapta Fatima drugu misleći na pisanje parola.

»VIKTORIJA«

Prve ratne zime domaćice Mostara na Tepi, jedinoj pijaci, nisu imale kupiti ništa osim repe. Mostarci su repu nazvali **viktorija** (pobjeda) i na taj način se šegatili sa značenjem te riječi.

— Narode, evo repe! — uzvikivali su promrzli piljari.

— To je za stoku, ne za ljude — odgovarale su žene.

Nezadovoljne što ne mogu nabaviti hrane djeci žene su 3. decembra 1941. klicale: »Hoćemo hljeba!«, »Djeca nam umiru od gladi!«, a onda porušile tezge i repom udarale sve što su stizale. U tom metežu krupnog piljara jedna repa pogodila je u glavu, na što je zapomagao:

— Ubiše me viktorijom, niti sam je sadio ni donio ovdje!

POTVRDA ZA ZAROBLJENIKA

Nakon razbijanja prve grupe boraca koja je izašla iz Mostara, ljeta 1941, seoske ustaše zarobile su kod Jarac-kuka Esada Fejića. Sprovodili su ga kroz Carinu. O tome su obaviješteni njegovi drugovi. Ustašama prisustvuje Mladen Balorda i Ahmed Pintul, koji su poslije rata proglašeni narodnim herojima.

— Kamo vodite ovoga? — pitali su praveći se da ne poznaju zarobljenika.

— U Stožer! — odgovorili ustaša.

— Znate li gdje je Stožer?

— Nije, valjda, daleko? — upita ustaša koji je svojim pogledom odavao da se teško snalazi u gradu.

— Nije!

— Pokažite nam! — tražile su ustaše.

Omladinci ih povedoše kroz sokake i pravo u kuću Balorde, gdje su iznenada na ustaše uperili pištolje i naredili:

- Sad se gubite!
- A potvrda da smo ga predali?
- Kakva potvrda — zaprijetiše ustašama koji se da- doše u bjekstvo.

METODIKA

Mladog i hrabrog ilegalca Enesa Isića poslaše da donese **metodiku** iz kuće ilegalca u Brankovcu. Vukao Enes tešku korpu, pa kada je stigao u sokak, nije mogao izdržati, a da ne vidi šta je u korpi. Ispod listova kupaša u korpi su se nalazile nekolike ručne bombe.

— Mogli ste mi reći da bombe zovete **metodika**, kako bi i sam znao šta nosim — požalio se Isić drugovima.

PRECIZNOST SKRAĆUJE RAT

U borbi za oslobođenje Prozora jedan borac pucao je prebrzo iz puške na italijanske vojнике u bijegu. Prijetio to narodni heroj Hasan Zahirović Laca, pa se proderao:

- Preciznije gađaj, ne pucaj nasumice!
- Ne mogu brzo i precizno — odgovori mladi borac.
- Preciznije gađaj ako misliš da rat kraće traje! — dobaci mu Laca.

NISI RANJEN U PRSA

Kada je na Sutjesci ranjen Mujo Bilić, počeo je da kliče da živi KPJ, Sovjetski Savez. Prišao mu je Hilmija Hakalo i pitao ga:

- Gdje si ranjen?
- U ruku! — odgovorio je Bilić.
- Šta se kriviš? Sad ču reći drugovima da si se sam ranio. Dereš se kao da si u prsa ranjen — rekao mu je Hakalo, na što je Bilić učutao.

ISTA KAO MAJKA

Po dolasku u selo Here, nedaleko od Prozora, Hilmija Hakalo je sjeo, gladan i iscrpljen, pored ognjišta. Bio je tužan i zabrinut. Primjetila je to žena, u čijoj se kući zatekao, pa ga upita zašto je zabrinut.

— Kada sam te ugledao, ista si kao moja majka, pa mi se rastužilo — odgovorio je Hakalo.

— Ne budi tužan, junače! — reče mu žena.

— Sada bih najradije zaplakao — odgovori Hakalo. Žena stavi tavu na ognjište, isiječe mesa, pa nekoliko jaja skrenu na tavu i s komadom hljeba to stavi pred Hakala govoreći:

— De, moj sine, prezalogaji, dok ti mlijeka donesem.

Izađe žena iz kuće, a Hilmija se okrenu drugovima:

— Ženi se rastužilo pa je ovo pripremila, i vama bi se trebalo rastužiti pa da niko ne okusi. Navalite, šta ste se skamenili!

ZAČELJE, PJEŠMA

Za vrijeme marša Mostarskog bataljona Hilmija Hakalo, koji je bio u sastavu 1. čete, kada je izašao na brdo, povikao je:

— Začelje, pjesma!

Poruka je brzo prenijeta. Umorni borci bi pjevušili idući uza stranu, a kada bi došli na vrh, dočekao ih je Hakalo, već odmoran, tresući se od smijeha.

JESAM LI VAS

Njemačkom oficiru, nadzorniku organizacije TOT, koja je za vrijeme rata eksplatisala hercegovački boksit, izgledao je sumnjiv posao jednog starca koji je sporo gurao puna kolica. Oficir mu pride i snažno ga udari pesnicom u bradu, od čega se iscrpljeni starac sruši. Kada je došao svijesti, pitao je one oko sebe:

— Šta mi bi, ljudi, pa padoh?

— Was, was? — razdera se oficir koji nije razumio šta starac govori.

Po dolasku kući starac ispriča ukućanima i susjevima
dima šta mu se dogodilo:
— Neću ja više tamo raditi. Najprije me dušmanski
udari da sam svijest izgubio, a kada se pridigoh, pita
me jesam li vas.

MAGACINI

Neustrašivi Gojko Glibo Kalta iz Čapljiće jednom
je mitraljezom, bez municije, zaustavio kamion pun
italijanskih vojnika. Dok je držao mitraljez na gotov,.
pritrčaše drugovi iz zasjede iz sve razoružaše. Jedan od
zarobljenih Italijana upita partizanskog komandanta ot-
kuda se partizani snabdijevaju hranom i municijom.
Umjesto komandanta odgovori Kalta:

— Pa, sve nam to vi dajete. Kada ogladnimo i osta-
nemo bez cigareta ili nema dovoljno municije, tada sve
što nam treba nađemo kod vaših. Vi ste naši magacini!

NIJE ON ŠEGRT

U jesen 1941. godine Sava Kovačević i Vlado Šegrt
dočekuju sa svojim jedinicama kod Vilusa jaču italijansku
kolonu. Uz pomoć mještana potuku prethodnicu, zarobe
grupu vojnika među kojima i jednog pukovnika, zapli-
jene tri tenka, a ostatak kolone prinude da se povuče u
Trebinje.

— Ko vas tako ispraši? — pitao je komandant gar-
nizona u Trebinju.

— Nekakav Šegrt! — odgovorili su i preveli tu
riječ.

— Šegrt?! Ne! To je bio majstor! — reče ljutito
general.

PRIČUVAJ I MOJU MAŠINKU

Istaknuti borac Husa Orman dobio je zadatak da
pregovara sa seoskom milicijom o prolasku partizanske
jedinice kroz njihovo selo. Domaćini su se tome pro-
tivili, ali je Husa otišao na pregovore. Kada je došao u

selo, uvedoše ga kod komandira seoske milicije. Pošto je Husa sjeo, obazre se i vidi da su mu dvojica uperila cijevi pušaka u leđa. To mu ne bi priyatno, pa u jednom trenutku reče:

— Pričuvaj i ovu moju mašinku kad već tu stojiš!

Duhovitošć Mostarača i Hercegovaca uvek bila je pred ostalog, u brzom i duhovitom razigravanju, ali i izra u kakvim se prilikama našli. I ne samo da gospodarima imaju svoje liske i prepričava njihovi liskaluci, nego da od njih će uspijeti da ostani u dužni raspored. U su tih prethodnih generacija ostali Ilija Čavolić, Šime Čavović, Vesa Kisić Kisa i drugi.

Liskaluci u ovom gradu nikada nisu pao u zaboravljivo vrelo, život pokazuje, ne poslikava, da su uve generacije koja se zabavljaju na svu način. Zabavljeni liskaluci, koji ali jedne, naštete prenosi do kuce svoje nasljednike.

LISKE SE RAĐAJU

ADVOKAT ŠE PETIJA

Zbog ispada na javnom mjestu Ivan Pukar Jazavac
novo se pred sudom. Po sljedećoj datosti očekuje ga
je advokat. U želji da pomogne branitelju on se želi
prijeti, ali ga Jazavač prekide:

— Suti kad ti velim šta te pitiša kada vino niti
si bio, niti si šta vidio, niti čeo, a sada pred sudjom
pametujes.

PRIJE I LI POSLJE JECA

U poljoprivrednu apoteku ušao mladić i zatražio:
— Dajte mi otrov za mševe!
Pokazujući otrov, prodavač je objašnjavao:
— Namazite otrovom hljeb i stavite mláđima...
— Prije ili poslije jela? — upita mladić.

ČEKALI MILICIJU

Duhovitost Mostaraca i Hercegovaca ogledala se,
pored ostalog, u brzom i duhovitom reagovanju, bez
obzira u kakvim se prilikama našli. I sadašnja genera-
cija ima svoje liske i prepričava njihove liskaluke. Ri-
jetki od njih će uspjeti da ostanu u dužem sjećanju, kao
što su iz prethodnih generacija ostali Ilija Pjanić, Beg
Glavović, Vasa Kišić Kisa i drugi.

Liskaluci u ovom gradu nikada neće pasti u zaborav.
Njihovo vrelo, život pokazuje, ne presahnjuje. Dolaze
nove generacije koje se zabavljaju na svoj način. Zabi-
lježeni liskaluci, koji slijede, najbolje potvrđuju da liske
imaju svoje nasljednike.

ADVOKAT SE PETLJA

Zbog ispada na javnom mjestu Ivan Pehar Jazavac našao se pred sudom. Po službenoj dužnosti angažovan je advokat. U želji da pomogne branjeniku on se javi za riječ, ali ga Jazavac prekide:

— Šuti kad ti velim! Šta se petljaš kada tamo niti si bio, niti si šta video, niti čuo, a sada pred sudijom pametuješ.

PRIJE ILI POSLIJE JELA

U poljoprivrednu apoteku ušao mladić i zatražio:

— Dajte mi otrov za miševe!

Pokazujući otrov, prodavač je objašnjavao:

— Namažite otrovom hljeb i stavite miševima...

— Prije ili poslije jela? — upita mladić.

ČEKA MILICIJU

Na putu Jablanica — Mostar sudarila se dva automobila, ali od putnika niko nije povrijeđen. Sarajlija je dokazivao da je Mostarac kriv. Višak je i bio spremna svađu. Na njegove povike Mostarac hladno odgovori:

— Polako, prijatelju. Ako sam kriv, šta mogu? Važno je da niko nije povrijeđen. Hajde da mi koju popijemo. Evo, potegni ove lozovače.

Sarajlija čutke prihvati flašu i potegnu gutljaj-dva.

— Popij još.

Sarajlija ponovo prihvati flašu, a onda upita:

— Zar ti, prijatelju, ne piješ?

— De ti potegni još, a ja ču sačekati.
— Šta ćeš sačekati?
— Saobraćajnu miliciju — odgovori Mostarac.

PLATITI, MOLIM

Pričao Meho Sefić u hotelu »Bristol« kako je čuo od Mustafe Ico Voljevice da je s jednim društvom plo kod svoje kuće i da se toliko »nakresao« da je u jednom trenutku viknuo: »Platiti, molim!« Da bi što vjero dostojni dočarao atmosferu u kojoj se Ico nalazio, Meho je i sam glasno viknuo:

— Platiti, molim!

Pred Sefićem se nađe konobar i na brzinu sračuna:

— Svega 170 dinara!

Plaćajući ceh, Sefić prokomentarisao:

— Ispričah vic i sve platih! Mora da sam loš

interpretator!

ČAJ BEZ LIMUNA

Jedan gost hotela »Bristol« zatraži čaj bez limuna. Narudžbu je primio Ivica Raguž i ubrzo na nju zaboravio. Nestrpljivi gost pozva konobara i oštro ga upita:

— Šta je s čajem?!

— Izvinite, limuna nema, može li čaj bez nečeg drugog?

GURANJE AUTOMOBILA

Ekra Pašić kupio automobil sa registarskim tablicama Karlovca. Vozeći se sa dvojicom poznanika, ugleda debelog susjeda:

— Gospon, lijepo Vas prosim, kam se gre za Dubrovnik? — upita Pašić.

Debeljko stane, pogleda registraciju, pa poče objašnjavati. Pašić s nabijenim šeširom skoro do očiju podvio jezik praveći se da ništa ne razumije:

— Gospon, bude dobri da nam pokažete kuda da izđemo iz grada!

— Kako ne! — odgovori debeljko i sjede do vozača.

Kad su se našli na izlazu iz grada, automobil se zaustavi.

— Kvar! Treba malo gurnuti kola — reče Pašić.

Kola gurnuše, upališe ih, mladići sjedoše u auto i nestadoše.

Pašić se vrati kući, parkira automobil i sačeka s društvom susjeda. Sat kasnije stiže debeljko.

— Gdje si to akšamlučio do ovih doba? — upita Pašić.

— Nigdje. Ovako ti je dobrom čovjeku. Pokazao ja nekima put za Dubrovnik, gurao im još kola da upale, a oni me ostaviše na izlazu iz grada.

— Hvala lijepa, gospon! — oglasi se Pašić.

SRETNE RUKE

Mnogi su gurali automobil Ekre Pašića da bi upalio dok je on sjedio za upravljačem i pozdravljao. Kad su gurali automobil u jednoj ulici oni koji nisu znali za tu prevaru, primijeti ih milicioner, pridiže i obrati se vozaču:

— Molim Vas, dajte mi ključeve.

— Izvolite — pruži ih Pašić.

Čim milicioner dade kontakt, motor proradi, ali se Pašić brzo snađe:

— Sto si ti, druze, sretne ruke. Baš ti hvala.

BIO LJEPŠI

Mustafa Ico Voljevica zamjerao je jednom prodavaču da ne zna čuvati sir, koji je zbog toga požutio.

— Bio je bijel kada sam ga dobio. Vidite da stoji u frižideru. Ni sam ne znam od čega je požutio.

— I za mene kažu da sam bio lijep kad sam rođen, samo me majka zamijenila u porodilištu — odgovori Ico.

UKRADEN ČUVAR

Hvalio se slikar Mustafa Ico Voljevica da je nabavio psa.

— Šta će ti? — upita ga prijatelj.

— Neka mi čuva kuću.

Nekoliko dana kasnije prijatelj srete Icu i upita kako mu je čuvar.

— Kakav čuvar?

— Pas!

— Ne znam, danima ga ne viđam!

— Kako to?

— Neko ga ukrao — odgovori Ico.

SNIMA PLOČU

Ekra Pašić pustio bradu, pa ga njegov prijatelj upita:

— Šta će ti brada?

— Nemam vremena za brijanje.

— Kako nemaš?

— Snimam ploču!

— Zabavnu ili narodnu?

— Sa stare kuće — odgovori Pašić.

HOĆE MILICIJA

Neki se mladić u hotelu »Bristol« predstavljaо kao fudbaler ekipe koja je došla u gostovanje »Veležu«. Kada je Ekra Pašić čuo kako se mladić lažno predstavlja djevojkama, prišao mu je:

— Čuo sam da ne nastupate?

— Ne nastupam.

— Jesu li vas ozlijedili?

— Jako sam ozlijeden!

— Znači, dobro udaraju!

— Udaraju gdje stignu. Ne gledaju kako udaraju!

— Hoće milicija. Udara ona svakog ko zavlači ruku u tudi džep — reče Pašić i predstavi »fudbalera«.

GDJE SIROVINA — TU TVORNICA

O lokaciji Neuropsihijatrijske bolnice na Domano-
vićima bilo je dosta žučne diskusije. Mnogi iz tog kraja
ljutili su se što je bolnica tu locirana.

— Ne znam što se ljute — reče Smajo Redžić, čuveni
stolački boem. — Tvornica se podiže tamo gdje je
sirovina!

VEDRO NEBO

Ljubuški soboslikar August Boras Gosto pogodio da
oboji crkvu. Svećenik ga zamoli da na plafonu, koji je
boje neba, nacrtka koju zvijezdu. Boras je pristao i dogo-
vorio da se za svaku zvijezdu posebno naplati. Majstor je
napravio šablon i brzo plafon prekrio zvijezdama.

— Mnogo ovih zvijezda, majstore — reče svećenik.
— Šta mogu, gospodine, kad je nebo vedro —
odgovori Gosto.

PREFARBAJ PSA

— Kako ćeš u lov na lisice sa žutim psom? — pitao
lovac Mile Majksner svog druga Halila Moriće.
— Šta da mu radim kada je žute boje?
— Najbolje bi bilo da ga prefarbaš.
— Zašto bih ga farbao?
— Ubiće ga neko od lovaca, jer ako se pojavi pred
nekim, pomisliće da je lisica.
Poslije nekoliko dana u lovuu Halilov pas je imao
crne pruge.
— Što od psa napravi zebru? Sve će se živo sakriti
pred njim — opet je govorio Majksner neiskušnom
lovcu.

DUVANJSKE SMOKVE

Milutin Živković došao u Mostar na dužnost dopisni-
ka »Politike«, pa, pošto nije poznavao mentalitet Herce-
govaca, ponekad je primao informacije onako kako ih

je čuo. Tako se dogodilo da je čuo u hotelu "Neretva", ovakav razgovor:

— Baš su ove jeseni u Duvnu rodile smokve — reče jedan.

— Eto, šta ču vam govoriti, svinjama ih bacaju — doda drugi.

— Čuo sam da ih ni jedna zadruga ne otkupljuje — dobaci treći.

— Propadaju vagoni smokava — opet će prvi. Pošto je sročio informaciju, novinar im pride kako bi je od jednog, kojeg je poznavao, provjerio. Prijatelj ga sasluša, pa reče:

— Lijepo si napisao!

— Stvarno?!

— Vrlo lijepo, ali to ni slučajno nemoj slati redakciji.

— Zašto?

— Znaš li ti na kojoj je nadmorskoj visini Duvno? Tamo nema ni stabla smokve.

POBJEGAO LAV

Mostarski novinari se dogovorise da podvale kolegi Salki Dizdariću koji je pošto-poto nastojao napraviti vijest o nekom događaju a da ih o tome ne upozna. Napisali su informaciju da je prilikom prolaska cirkusa kroz nevesinjski kraj pobjegao lav iz kaveza i poturili mu je na sto.

Vozač Risto Janjić, koji je rukopise nosio u štampariju, »slučajno« je navratio do novinara, zavirio u fasciklu s rukopisima i ukazao mu na zanimljivu informaciju.

U kancelariji se skupile kolege i raspričale se. Novinar, kome se žurilo da izdiktira vijest, gotovo ih je najurio s izgovorom da čeka goste.

— Idemo kad nas tjeraš — reče jedan kolega — a mislio sam ti dati »strašnu« informaciju.

— Kakvu?

— Bolje da ne govorim. Najurio si nas, a sada te interesuje.

— O čemu je riječ? — insistirao je novinar.
— Pobjegao cirkuski lav.
— A to je vaše »maslo« — ljutnu se novinar i pocijepa tekst.

ZA KAFU

Mušterija poslije nekoliko proba došao po odijelo kod krojača i, pošto je znao da ovaj voli bakšiš, prilikom plaćanja zavuče ruku u majstorov džep i nešto ispusti.

— Ovo za kafu — reče.
— Niste trebali — kao braneći se odgovori majstor.
— Neka se nađe kad ste mi odijelo ovako lijepo sašili.

Kad ode mušterija, majstor zavuče ruku u džep i nađe umotane dvije kocke šećera:

— Za kafe — procijedi majstor.

DIREKTOR NA BATERIJE

Dva prijatelja na terasi hotela »Neretva« razgovaraju o direktoru koji je upravo prelazio preko mosta. Jedan ga hvalio, a drugi kudio.

— Jak direktor, i to na baterije!

Njihov razgovor slušao Halil Kupusija Lilo za susjednim stolom. Ubrzo onoj dvojici pride direktor. Onaj što ga je kudio, usta i ponudi stolicu.

— Izvolite, druže direktore. Drago nam je što nam se pridružiste.

— Što vam neće biti drago? Maloprije ste govorili da je on direktor na baterije — javio se Lilo.

NIJE SKUPO

— Dokle misle povećavati cijene? — upita stari vatrogasac Mujo Peco u bifeu »Kula«.

— Je li opet nešto poskupjelo? — upita neko.

— Ne znam!

— Ne znaš! Otkud ćeš znati kad uvijek čekaš da te neko časti.

U razgovor se umiješa konobar Mile Budalić:

— Ljudi, nije sve skupo. Eto, na primjer, porcija ražnjića, salata, pivo i sve skupa 22 dinara. Je li to skupo?

— Nije, samo gdje to ima?

— Nema nigdje, samo sam pitao je li skupo ili nije.

ZAKLETVA

Ekra Pašić se često zaklinjao: »Gorana mi« i »Slavice mi«. Dosta je prošlo dok njegovi poznanici nisu shvatili da se on, u stvari, zaklinje štednjakom i šivaćom mašinom. Kasnije je ta igra i prihvaćena.

Kada je jednom konobar naplaćivao ceh za Pašićevim stolom, računi im se nisu složili. Pašić je tvrdio da su popili četiri, a konobar šest piva.

— Tako je bilo, moje mi »Aide« — zaklinjao se konobar.

— Plati mu. Vidiš da se čovjek kune djetetom — govorila je Pašićeva žena. Pašić je platio ceh znajući da je prevaren.

NAPRAVIĆE STARICI

Branko Ćopić za vrijeme posjete Mostaru prošetao Kujundžilukom. Dok su mu domaćini objašnjavali šta je sve učinjeno i šta se namjerava graditi, u razgovor se umiješa i neki mladić:

— I tako, kao što su Vam rekli, sve će to napraviti ovdje, samo će srušiti Stari most!

— Zašto? — iznenadeno upita Ćopić.

— Da naprave još stariji — šeretski dobaci mladić.

NAPREDNA MEDICINA

Srvala Vasu Kisu duga i teška bolest u postelju. Čim bi mu bilo malo bolje, on bi skoknuo do obližnje gostionice da se okrijepi rakijom i razgovorom s ljudima.

Kada su mu prijatelji na tome zamjerili, on im je, samo nekoliko dana prije tragične smrti, govorio:
— Šta se sekirate? Medicina je toliko napredovala da više niko nema zdrav, pa bolje pijan mrtav nego trijezan bolestan.

DOBRO SE DRŽI

Prijatelji Mehe Sefića pitali u Sarajevu slikara Mustafu Icu Voljevicu:
— Kako se drži Meha?
— Odlično, ali za šank! — odgovori Ico.

NIŠTA NE PRIZNAJE

Dok je ležao u bolnici, pitali Mehu Sefića:
— Zna li se šta tti je?
— Još se ništa ne zna!
— Šta kažu ljekari?
— Ništa!
— Vrše li pretrage i ispitivanja?
— Danima me ispituju, ali im ništa ne priznajem — odgovori Meho.

GDJE SU PRTOKALE

U bolničku posjetu Mehiji Sefiću stiže i doktor Isidor Papo. Meho je izgledao dosta zabrinut.

— Šta ti je, što si se zabrinuo? Očekivao sam da će te zateći kako stvaraš, a ti tu! — počeo ga je hrabriti dr Papo.

— Nisam zabrinut, druže generale! Gledao sam ti samo u ruke, a u njima nema prtakala (naranče).

U TONU SVOJIH SLIKA

Poslije napuštanja bolnice susrela Mehu Sefića prijateljica, pogledala mu izbljedjelo lice, pa mu rekla:

— Maestro, ne izgledate loše! Vidi se na Vama da ste ležali, ali krasno izgledate.
— Znam, znam! Izgledam u tonu svojih slika — odgovori Meho.

AMBASADA ZA ONAJ SVIJET

Živko Radić sjedio pred prodavnicom mrtvačkih kovčega, drijemao na klupi i rukom odzdravljaо prolaznici ma. Kada nađe Danilo Bilanović, poznanik i komšija Radićev, stade da se s njim upita.

- Zdravo Živko!
- Zdravo druže!
- Radiš li šta?
- Evo, zaposliše i mene u ovoj prodavnici.
- Kako se zove prodavnica?
- Ambasada za onaj svijet — odgovori Živko.

DESETA RAKIJA

U kafani »Lira« gost pozva:

- Konobar, daj još jednu čašu rakije!
- Koju? — pitao je konobar misleći na vrstu rakije.
- Desetu — odgovori gost.

ZABRANJENO PUŠENJE

Jedan od ribolovaca u autobusu na relaciji Mostar-Buna držao lulu u ustima. Primijeti to konduktér pa upozori:

- Pušenje je zabranjeno!
- Ja i ne pušim.
- Lula Vam je u ustima!
- I čizme su mi na nogama, a vodu ne gazim! — odvrati ribolovac.

GRAPIŠ

Mehu Kapetanovića Cojlu zaposlili da brine o gradskom javnom nužniku koji se nalazio u najprometnijem

dijelu grada između Gimnazije »Aleksa Šantić« i Robne kuće »HIT«.

Kada je počelo osnivanje preduzeća sa skraćenicama (Granap, Grateks, Građep i sl.), i Cojla je iznad vrata javnog nužnika napisao GRAPIŠ. Čuvši to, direktor ga pozva i oštro ukori:

— Sta ovo znači?!

— Koje?

— GRAPIŠ?

— Ovo znači, druže direktore, Gradski pišoar — odgovori Cojla.

INVENTURA

Meho Kapetanović Cojla je sa svog radnog mesta odlazio u gostonicu da se »okrijepi«, zbog čega je često pozivan na odgovornost. Jednog dana, da bi izbjegao odgovornost, objesi natpis: »Zatvoreno radi inventure!«

— Dokle ćeš izmišljati ovakve gluposti? — upita ga šef.

— Nisam ja to izmislio.

— Nego ko?

— Ne znam. Tako stavlju na prodavnice.

— Tamo vrše inventuru.

— Pa i ja vršim. Prebrojavam novac i gledam koliko sam pazario za veliku, a koliko za malu nuždu.

RAČUNICA

Ilija Kovačević sa ženom i dvoje djece krenuo na Bunicu na izlet. Čekao autobus i, onako nervozan, obrati se taksistu, svom poznaniku:

— Koliko bi koštalo do Bune?

— Za tebe i ženu pedeset dinara, a za djecu ništa.

— Znači, tako?

— Ne može jeftinije!

— Pa, dobro. Djeco, ulazite u auto. Čekajte nas pred hotelom. Mama i ja ćemo doći prvim autobusom — zapovjedi Kovačević.

DJECA KAO DREN

Komšinice razgovarale uz kafu o porodičnim nesu-glasicama. Slušao to Muhamed Alajbegović Beg ležeći na sećiji u susjednoj sobi:

— Eto, kad se ja posvadim sa svojim mužem uvijek prije toga pustim djecu u avliju. Nezgodno je da djeca slušaju našu svadbu.

— Vidi se to na djeci. Zdrava su ti ko dren, kada su uvijek na čistom zraku — javi se Beg.

HRSUZ POD ZAROM

U vrijeme izjašnjavanja o zabrani nošenja zara i feredže bilo je pojedinaca koji su se tome protivili.

— Ja sam za skidanje zara — javi se Alija Džinović Deda na jednom skupu.

— Obrazloži, druže, malo opširnije zašto si ti za odredbe ovog zakona — tražio je odbornik.

— Pa, eto, kad već hoćete da vam kažem zašto sam, ja ću vam to i reći. Za to sam da i ona moja skine zar, pa neka narod vidi s kakvim hrsuzom devrim tolike godine!

USTANI, ZVONILO JE

Jedan mostarski sportaš i ribolovac dogovorio se sa društvom da idu u ribolov ranim jutarnjim vozom. Navigio je budilnik, ali pošto se nije dogovorio sa ženom, napisala joj poruku:

»Kada zazvoni sat, probudi me, idem u ribolov!«

Ujutro se ustade naspavan i odmoran, pogleda na sat i vidje da je zakasnio. Pored sata je stajala ženina poruka:

»Sat je zvonio! Ustaj, šta čekaš?«

AUTOGRAM

Francuski glumac Žan Mare za vrijeme snimanja filma »Gubijah« boravio je u Mostaru. Mnogi su tražili

autogramme, pa nagovoriše i nosača Omera Mesihovića Rampa koji pride glumcu u hotelu »Neretva« i pokretom ruke zatraži da mu, na komadu fišeka, dâ autogram.

— Kako te nije stid da na tako umašćenom papiru tražiš autogram? — zamjeri mu prijatelj.

— Bježi, bolan, šta se ti petljaš?! Svakako će ovo prepisati na čist papir kad dođem kući — reče Rampa.

KOKOSOV ORAH

Konobaru Mili Budaliću hvalio se jedan gost kako je i on jeo kokosov orah:

— Znaš li ti, Mile, kakav je kokosov orah?

— Ne znam! (Pravio se da prvi put čuje.)

— Kokosov orah nije kao jabuka, nije ni kao kruška, nije ni kao limun. Znaš li, Mile, kakva je banana?

— Znam!

— E, ni nalik na nju — objasni gost.

VIDIKOVAC

Nezadovoljna stanom na desetom spratu, supruga je galamila na muža. Kada je sve to čula Habiba Avdić Greta, reče ženi:

— Veliš, na deseti sprat?

— Na deseti, vrag ih odnio.

— A odakle ti ono bi?

— Pa, eto, tu, nisam izdaleka!

— Šta se onda buniš? Taman ti lijep vidikovac. Možeš vidjeti mamicu kada muze kravicu, a ti nezadovoljna.

DA PUKNE BRANA

Uvijek ljuta na pridošlice u Mostar, Habiba Avdić, ne birajući riječi, napadala je takve u svakoj prilici.

— Nemoj tako, Habiba. Svi smo mi Mostarci, koliko i ti — reče mladić na kojeg se okosnula.

— Svi Mostarci? Samo da pukne brana, vidjelo bi se ko je Mostarac, a ko nije. Sve pridošlice odnijela bi Neretva.

STONOGA

Ekrem Dizdar Moca pred polazak na studije u Beograd posjetio najstarijeg strica. Popio Moca vinjak, prvi pred stricem, pa nastojao da što prije ode. Stric navalio: — Hajde, molim te, popij još jedan. Došao si na dvije noge!

Kada je popio i drugi, Moci se još pilo, ali stric nije točio.

— Da sam bogdo stonoga, striče — reče Moca.

PO GOVORNIKU

Strasni lovac Aziz Bakija bio je vrlo bučan u raspravama o lovnu. Često je govorio:

— Životinje su nekada pametnije od ljudi.

To dosadilo domaru restorana »Lovac« Šaćiru Pešteli, poznatom gradskom fijakerdžiji, koji mu odgovori:

— Sudeći po govorniku, upravo je tako!

KARTA DO PRENJA

Vijest da se putnički avion, koji je poletio iz Mostara, srušio na planinu Prenj, brzo se proširila gradom. Slikar Meho Sefić, pošto je doznao da niko od putnika nije nastradao, odšeta do poslovnice »Putnika« i obrati se blagajnici:

— Molim vas avionsku kartu!

— Gdje želite letjeti?

— Do Prenja — našali se Meha.

OSTAVKA

U vrijeme izbora za predsjednika Skupštine opštine Mostar neki se novinar obrati Mehiju Sefiću:

— Da Vas, na primjer, izaberu za predsjednika, koji bi vaš prvi potez bio?

— Podnio bih ostavku!

— Zašto?

— Da nikome i ni za što ne budem kriv!

RASPRODAO PLATNA

Meho Sefić priredio veoma uspjelu samostalnu izložbu u Beogradu. Prijatelji mu upute telegram:
„Čestitamo na uspješnoj izložbi i dragu nam je da si prodao sva platna!“
„Ako ovakva bude kupnja, ubrzo ću i košulju prodati!“ — odgovori im Meho.

SAMAC

U kafani Hame Jaganjca u Cernici okupilo se društvo na prvu jutarnju kafu. Jedan upita Fehima Hadžiselimovića:

— Ti si, Feha, svako jutro prvi na kafi.
— Šta mogu kad sam samac!
— A zašto se rastavi od žene?
— Znaš da sam radio u trgovini. Pomalo zakidao kao i svi trgovci. Žena mi je bila babica. Noću u svako doba dolazili po nju i zvali je da pomogne. Čim bi neko pokucao ja pomislim da je po mene došla milicija radi zakidanja. Eto, zbog tog strahovanja sam se i razveo.

GDJE ĆEMO GA PARKIRATI

Poslije nekoliko godina rada u Austriji stigao na odmor kući neki Drežnjak. Obradovala se mati, pa, pošto se s njim izljubila i pitala za zdravlje, upita:

— Čime si doputovao, sine?
— Vozom, majko!
— Gdje ćemo ga parkirati, moj sine?

SITNIJI NIJE KRUPAN

Dušan Budalić, zemljoradnik iz Lukavca, nedaleko od Nevesinja kopao krompir. Prolazeći, neki činovnik iz grada, pozdravi Dušana i upita:

— Što to radiš?

- Kopam krompir!
 — Je li kakav?
 — Nije loš.
 — A je li krupan?
 — Veći jest, a sitniji nije — odgovori Dušan.

GUSARSKI BROD

Društvo, u kojem su se nalazili Borivoje Šola i književnik Skender Kulenović na akšamluku u hotelu »Neretva«, radi zabave, proglaši se posadom gusarskog broda. Šolu izaberi za kapetana, a Kulenovića da vodi brodski dnevnik. Za vrijeme akšamluka niko nije smio govoriti bez odobrenja kapetana, a ko bi prekršio tu naredbu, čekalo ga je plaćanje pića.

— Da bi kapetan izgledao što vjerodostojnije, predlažem da mu se izvadi jedno oko i stavi crni povez — predloži Tofa Sefić.

— Slažemo se! — povikaše mornari.

— Ma, ljudi moji, nemojte se igrati okom — jadao se Šola.

— Odluka je jednoglasna!

— Čekajte, ljudi, trebalo bi pitati nekog stručnjaka!

— opet će kapetan.

Pozvaše dra Peru Jelčića kome je prethodno sve objašnjeno.

— Bolje bi bilo da mu zašijemo kapke jednog oka, što je bezbolnije, a to ima i prednost. Ako bi mu u »borbama« nastradalo jedno oko, ovo bi se moglo ponovo aktivirati — reče dr Jelčić.

Bravo doktore, spasitelju moj! Dođi da te poljubim! Spasio si mi oko! — uzviknu Šola.

KROMPIR JEŽ

Penzionisani fijakerdžija Šaćir Peštela u restoranu »Lovac« radio kao domar, pa imao neprijatnosti s nekim gostima prilikom naplaćivanja. Neki su tvrdili da su popili manje nego što im je on obračunao. To ga je lutilo,

ali je toj nevolji brzo stao ukraj. Čim bi se okupilo društvo i poručilo piće, Šaćir bi na sto stavio krompir u kojeg je zabadao onoliko čačkalica koliko bi rakija donio.

— Sta je ovo?

— Kad ne vjerujete mojoj olovci, onda vjerujte ovome.

— A ako neko izvadi koju čačkalicu?

— Onda je on lopov, a ne ja.

I kada bi društva pozivala da plate, Šaćir bi im govorio:

— Eto, pred vama je krompir-jež. Koliko je čačkalica, toliko se rakija popilo.

Da na stolu ne bi imali »ježa«, od tada su svi vjerovali Šaćiru.

NAGRADA

Lutvo Hakalo u depresivnom stanju pokušao je izvršiti samoubistvo skokom u Neretvu sa Cariinskog mosta. Nije pao na pećine, kako je namjeravao, već u vodu. Kada ga je voda izbacila na površinu, primijeti da su mu krenuli upomoć neki susjedi.

— Sta je? Sta hoćete? — pitao je Lutvo.

— Da ti pomognemo! — glasio je odgovor.

— Hoćete nagradu, je li? Pa da kasnije pričate kako ste me spasili. E, nećete. Sam ću isplivati.

NAJBOLJI PAS

Prilikom jednog razgovora među mostarskim lovcima o psima Aziz Bakija reče:

— Niko nema boljeg psa od našeg predsjednika Alije Džabića.

— Kako to? Zar tvoja Biza nije dobra?

— Gledao sam svojim očima kako je potjerao zeca!

— I šta bi?

— Potrča za zecom, pa kada je trebao preskočiti jednu suhozidinu, nasadi se preko nje i poče vagati, čas na jednu, čas na drugu stranu.

— I...?
— Dode naš predsjednik i prebac i psa preko zida —
reče Bakija.

MASTILO ZA TREĆI OSNOVNE

Risto Janjić, nekadašnji vozač u Informativnom centru, dođe u Stolac i prijatelju knjižaru šapnu na uho:
— Imaš li mastila za treći razred osnovne?
— Zašto?
— U Mostaru nema ni kapi!
— Biće za tebe, ne brini — odgovori prodavač.
Kada je počeo pakovati mastilo, prodavač se prisjeti:
— Jadan ne bio, Risto, je li svejedno za koji je razred mastilo?!

OKREĆE ULICE

Samouki slikar Remza Taslidža krenuo pod »gasom« pred zoru kući. Na ulici ugleda radnika gradskog vodovoda kako velikim ključem zatvara hidrant. Vidjevši to, Taslidža mu pride i zaprijeti:
— Ostavi, šta tlo radiš?!
— Zatvaram vodu!
— Ostavi, kad ti kažem! Ako te još jednom vidim da mi ulice okrećeš, pa ne mogu naći kuću, ja će ti pokazati!

ŽENA U BOLNICI

Stolački boem Smajo Redžić sjeo pred restoran »Bogumil«, pa počeo plakati. Suze mu tekle, glas podrhtavao, a riječi zastajale u grlu:
— Jadna moja žena!
— Šta ti je ženi? — pitao ga jedan od gostiju.
— Pusti me, druže, veliki belaj, pa to ti je!
— Šta joj je?
— U bolnici je šesnaest godina.
— Šta joj je, jadnici, pa je toliko u bolnici?
— Radi kao bolničarka — dočeka Smajo kroz smijeh.

NESREĆA

Prilično nakresani krenuše po mraku na motociklu ugostitelj Jovo Škrba i fotograf Milenko Stolica iz Stoca. U jednom trenutku skrenuše s puta i uletješe u neko grmlje. Pošto se Milenko prvi pribra, viknu:

- Jovo, jesi li živ??!
- Ne znam još!
- Možeš li se izvući?
- Ne mogu, brate, ne vidim, pomozi mi!
- Sad ču ja zapaliti šikaru, pa ćeš vidjeti — reče Stolica.
- Ne pali! Nekako ču se izvući! — viknu preplašeni Jovo.

OD MATE DO MATETINE

August Boras Gosto pričao svojim priateljima kako se ljudi s imenom Mate rangiraju prema stručnoj spremi:

— Kada je Mate bez osnovne škole, zovu ga Matetina. Ako je završio koji razred i zna nešto raditi, zovu ga Mata. Sa osnovnom školom ili zanatom zovu ga Mato. Sa višom školom zovu ga Mateo, a sa fakultetom Mateos. One koji doktoriraju zovu Teo.

TAČAN SAT

Uglješa Delić Ugo radio je u Autotransportnom preduzeću u Ljubuškom i često zakašnjavao na posao. Jednog jutra na kapiji stoji direktor:

— Ugo, evo sedam i deset — opomenu ga.

Ugo pogleda na svoj sat, pa odgovori:

— Tačan Vam je sat, druže direktore!

PRAVIČNA PODJELA

Omer Zagić Ambasador iz Ljubuškog dobio dvije ribe, pa jednu ponudi svom bratu Haćku. Ovaj uze veću, što Omeru ne bi pravo.

- Ih, ih, ih — mrmljao je Omer.
— Šta je, brate?
— Ih, ih — ponovo će Omer.
— Šta gundaš? Koju bi ti jamio da si prvi birao?
— Uzeo bi manju.
— Pa i dobio si manju. Šta se onda ljutiš?

MRŠ, MRŠ

Dok se lovac Luka Kuljić nalazio na čeku, u njegovom je pravcu potrcala lisica. Umjesto očekivanog pucanja lovci su čuli Luku kako galami:
— Mrš, mrš!
— Šta ti bi? — upitaše ga.
— Ništa!
— Zašto nisi pucao?
— Nećete vi mene nasamariti, pa da ubijem nečijeg psa! — odgovori nespretni Luka.

NEZAKONITO BOGAĆENJE

Ivan Alpeza iz okoline Lištice pošao plastiti sijeno. Usput mu se pridruži grupa susjeda i prijatelja koji su žučno raspravljali o nezakonitom bogaćenju spominjući oduzimanje vila. Ivanu sve to nije bilo najjasnije, pa će:
— Ljudi moji, neće mi, valjda, ovo oduzeti?! Šta će mi grablje bez vila?

SNALAŽLJIVI ZIDAR

Miško Kraljević Kljusinović iz Lištice nalazio je kao zidar zaradu u obližnjem samostanu. Porudžbina bi najčešće glasila:

— Prokapa plafon u fra Dobroslava!
Miško je odmah znao koja je to soba, pa je išao i krpio. Zatim bi mu govorili da je prokapalo u fra Marjana, pa u fra Jure, i Miško je radio svoj posao. A kad se razboli, zamijeni ga najstariji sin.

— Šta si radio? — pitao ga je otac.
— Razbijeni crijep zamijenio sam zdravim.

— Samo to?

— Šta bi više?

— E, moj sine, slabo ćeš ti proći u životu. Ja sam
uvijek išao, uvijek popravljaо, uvijek jeo i pio kod
fratara, uvijek im naplaćivao i uvijek im je kapalo. Tre-
bao si razbijeni crijep zamijeniti zdravim, ali si morao
razbijeni prenijeti na drugo mjesto. Neka opet kapi. Dok
mušteriji kapi, kapiće i u tvoj džep!

KAFEDŽIJA

Pred kafanom Omara Zagića Ambasadora zaustavi
se auto.

— Izađi! — kafedžija će sinu.

Sin izašao pred kafanu i, prije nego što su gosti
ušli, utrča.

— Šta je? — pita otac.

— Bez antene, babo! — odgovori sin, a to je zna-
čilo da su gosti obični službenici.

— Može iz donje kutije — zapovjedi Omer da se
pripremi kafa od mješavine.

UMRO DJED

U gostonici Žarka Barbarića Dušice iz Lištice in-
spektori zatekli nered. Da bi izbjegao kaznu, Dušica brzo
sjede za sto, stavi glavu među ruke i poče jecati, govo-
reći inspektorima da mu je umro djed. Inspektorji izja-
više saučešće i napustiše gostonicu, ali ubrzo saznadoše
da su prevareni. Vratiše se u gostonicu, gdje je sad sve
bilo u najboljem redu.

— Zašto nas prevari da ti je djed umro?

— Nisam vas prevario. Djed mi je umro ima dva-
deset godina, a od vas me niko ne upita kada je umro
— odgovori Dušica.

ADVOKAT

Branislav Mandić, mostarski advokat, nakon završetka studija i položenog advokatskog ispita počeo je raditi kod svog oca. Otac mu povjerio jedan predmet u kojem je zastupao stranku nekoliko godina u parničenju oko nasljedstva. Mladi advokat, nakon kraćeg vremena vrati se sa suda u očevu kancelariju srećan i zadovoljan.

— Šta je bilo? — pitao je otac.

— Rješio sam predmet! Stranka je dobila spor!

— E, moj sine! I ja sam mogao na prvom ročištu taj predmet riješiti, ali zahvaljujući njemu ti si završio fakultet. Školovao sam te od tog predmeta, a ti od prve, pa rješenje!

KACA ZA KUPUS

Drago Dugandžić naručio kacu za kupus kod seoskog bačvara. Čim je kacu dobio, počeo sipati vodu u nju da je isproba, voda procuri na sve strane.

— Kakva je ovo kaca? — požali se majstoru.

— Kako curi?

— Ni kap vode u njoj ne može ostati!

— Šta ti ja mogu? Nisi tražio kacu za vodu, nego za kupus — snađe se majstor.

KRUPARINA

U jednom lištičkom selu padala jaka krupa. Jozo Musa potrčao nakon njenog prestanka u polje da vidi da li je oštećen duhan. U putu susrete nekog starca:

— Je li dolje bilo krupe? — upita.

— Ih, još kakve! Eto kakva je krupa padala da je mojoj kravi odbila oba roga s glave!

— Onda od duhana nema ništa — radosno će Musa koji je očekivao kruparinu (osiguranje duhana).

— Što se duhana tiče, njega nije zahvatila krupa. Na njemu je ostala samo pokoja rupa. Od kruparine neće biti ništa — žalećivo će starac.

— Ih, što sam baksuz! Eto, tvojoj kravi odbilo ro-gove, a mom duhanu ništa! — požali Musa.

ČIJI JE SAMAR

Seoski majstor pravio samar za konja, pa kada ga jednog dana susrete naručilac, reče:

— Stanko, navrati. Samar ti je gotov ima nekoliko dana!

— Već sam navraćao! Čini mi se da si samar probao na sebi čim je onako širok ispaо! — istom mjerom odvrati prijatelj.

OSTAVŠTINA

Rasim Dustanović Doktor odlučio da isproba naklonost najboljeg prijatelja. Iznenada se »razbolio«. »Pozlij mu«, pa pošao kući. Odani prijatelj Idriz ga susreo i uzbudeno pitao:

— Rasime, ti nisi dobro?!

Pomogao mu je da dođe kući, a Rasim je, čim su stigli, zatražio da piše oporuku:

— Sa mnom je, Idrize, gotovo. Daj olovku da napšem oporuku.

Idriz, pošto je po kući uzalud tražio olovku, otrča kod susjeda i donese je:

— Evo olovka, piši Rasime!

— Ova olovka neće valjati — procijedi Rasim.

— Zašto?

— Zato što je crvena, pa je, bojim se, sud neće priznati.

— Samo ti piši, Rasime!

— Ama ne vrijedi kad ti velim!

Ponovo je Idriz trčao po olovku. Kada je Rasim napisao šta sve ostavlja supruzi, dodao je:

— A televizor Idrizu.

— Samo to?

— I frižider... A ono zlato što se nalazi...

— Ovo je nagrada za vašu snalažljivost. Uspješno
ste likvidirali »dokazni materijal«!

KO JE GLUH

Mujaga Čerić iz Čapljine zamoli Osmana Hodžića,
koji je pošao u Mostar, da mu od prijatelja Muhameda
Blagajca doneše neku robu.

— Evo ti pismo. U njemu piše sve. Samo pazi, on
je gluh, pa s njim govori glasnije.

Čim Hodžić dođe kod Blagajca zagalami:

— Dobar dan! Evo ti pismo od Čerića iz Čapljine!

— Sjedi dok ja robu pripremim! — odgovori još
glasnije Blagajac, nakon što je pročitao pismo.

— Bolan, što galamiš?! Nisam ja gluh!!! — reče
Blagajac.

— Rečeno mi je da ne čuješ dobro — pravdao se
Hodžić.

— U pismu piše da si ti gluh — odgovori Blagajac,
poslije čega se obojica nasmijaše.

KAKO JE TEK VANI

Vozač kamiona hladnjače između Gacka i Nevesinja
primijeti usred ljeta čovjeka u suknenom odijelu. Co-
vjek zamoli vozača da ga poveze, a kako u kabini nije
bilo mjesta, smjestiše ga pozadi gdje je bio hladnjak
koji do tada nije radio. Čim krenuše, pomoćnik vozača
uključi uređaj za hlađenje. Poslije desetak kilometara
primijeti to vozač. Zaustavi autó, galameći na svog po-
moćnika, otvori hladnjaču i pozva putnika da izade.

— Majstore, neka me! Kada je ovdje ovako hladno,
kako li je tek vani?!

MOLIM UKOSNICU

U restoranu hotela »Neretva« grupa glumaca hva-
lila konobara Matu Mandarića.

— Nema šta nema kod Mate! — reče jedan.
— Sad ču probati! — na to će glumica Olivera
Marković i pozva konobara.
— Molim vas, mogu li dobiti jednu ukosnicu?
Smijeh se nije ni stišao, a Mate se pojavi noseći
na tacni ukosnicu:
— Izvolite, ukosnicu!
— Otkuda ukosnica? — šapatom upita jedan gost
Matu.
— Ušao sam u kuhinju i od kuvarice zatražio ukos-
nicu — odgovori Mate.

PELINKOVAC

Otišao neki šeret ljekaru kako bi pravdao odsustvo-
vanje s posla. Žalio se na bolove u stomaku i ljekar mu
propisa lijekove. Naveće, u hotelu »Neretva«, bolesnik
ugleda ljekara i u znak zahvalnosti pozva konobara da
ga počasti.

— Uzeo je pelinkovac, kaže da ga stomak boli —
reče konobar.

Kad to ču, bolesnik ustade i priđe doktoru:

— Što meni propisa onolike lijekove, doktore, a
sebi uze pelinkovac? Obojicu nas stomak boli.

— Pelinkovca nema na recept u apoteci — snađe
se doktor.

AJDAMIJE

Neposredno poslije rata uđe Vasa Kisa u kafanu i
popi tri velike čaše vode.

— Bolan, Vasa, šta si tako dobro jeo pa pijesi toliku
vodu? — pita gostioničar.

— Najeo se ajdamije!

— Kakvo je to jelo?

— Sad ču vam reći. Ustao jutros rano, natočio
čašu rasola, a rasol pitak i slan kao melem. Pomislim
onda, aj-da-mi-je vruće jagnjetine i kusnem onog rasola,
pa onda aj-da-mi-je dobra bureka i ponovo po rasolu.
Tako sve dok se rasola ne nakusah.

NEMAM POSLA SA SLUGAMA

Pijanog Vasu Kisu uhvati nevrijeme i on potraži sklonište u nekoj usamljenoj crkvi pored puta. Poslije dugog kucanja na vratima se pojavi sveštenik:

— Šta tražite i ko ste Vi?

— A ko si ti?

— Ja sam sluga božji!

— Daj zovi gazdu, neću da imam posla sa slugama odgovori Vasa.

ČESTITKA

Brzo se u Mostaru proširila vijest o ženidbi slikara Zije Bostandžića. Ico Voljevica mu je čestitao telegrnom tek kada je pročitao u »Slobodi« da mu se ovaj prijatelj oženio:

»Čestitam. Pročitao sam u Slobodi da si je izgubio!«

DŽEKSON

Poučen primjerima lošeg odnosa prema domaćim savremenim tekstovima u pozorištima, mostarski reditelj Ahmed Obradović poslao je svojoj matičnoj kući vlastitu dramu potpisavši se kao Džekson.

Neki su se, po prispjeću rukopisa, počeli oduševljavati »avangardnom američkom dramom«, a drugi su tvrdili da su čitali neke druge veoma uspjele tekstove spomenutog Džeksona. Obradović je čitao slušajući komplimente upućene autoru sve dok nije odlučeno da se djelo postavi na scenu. Na kraju je, na insistiranje dramaturga, da ih opširnije upozna s piscem, Obradović objelodanio da je Džekson u stvari Ahmed Obradović.

HODANJE PO PLAFONU

Bećir Oruč, soboslikar, radio na novogradnji, pa se s kolegama podobro napiio. Sutradan Bećir malo okasnio na posao i ušao u prostoriju u kojoj je dan ranije radio.

Pogleda na plafon i ugleda tragove stopala.

Kako je mogao gaziti po plafonu? — pitao se Bećir.

— Pa ovo su tragovi tvojih tena! — dobaci mu drug.

— Nije moguće!

— Da vidimo da li su tragovi isti? — predloži drugi.

Kako se i Bećir uvjeri da su to tragovi njegovih tenis-cipela, morao je platiti piće da bi doznao kako je hodao po plafonu. Ispričali su mu da su teniske stavili na dva drveta i tako ostavljali tragove po plafonu.

— Tako je moglo biti. Znam dobro da se nisam verao po plafonu — reče Bećir.

OSTANI DOK PROHODA

Žena Alberta Danona krenula u pohode kćerki u Sarajevo koja se porodila, pa upita muža:

— Šta misliš, koliko bi ostala?

— Reda radi, ostani desetak dana.

— Šta, zar samo desetak dana!

— Dobro. Ako ti je malo deset dana, a ti ostani dok dijete prohoda — odgovori Albert.

NESLOŽNOJ BRAĆI — STAN

Društvo za kafanskim stolom raspravljalo o dodjeli stanova. Pričalo se kako pojedinci preseljavaju zbog neslaganja sa roditeljima, braćom pa i djecom. Slušajući to, konobar Šerif Peco dobaci:

— Uvijek je bilo da složna braća kuću grade!

— Tako je, Peco!

— A nesložna dobijaju stanove — doda Peco.

ZABUNA

Aco Turkalj zaustavio automobil pred samoposlugom da njegova supruga kupi neke potrepštine. Da bi omogućio parkiranje drugima, Turkalj, poslije izlaska žene, pomaze svoj automobil dvadesetak metara naprijed. Na isto

mjesto stiže uskoro i Vinko Moro sa svojim automobilom koji je bio iste marke i boje kao i Turkaljev. U tom trenutku Turkaljeva žena dolazi iz prodavnice, staje pored automobila na kojem je spušteno staklo, te traži dva dinara, jer nema sitniša da bi platila račun. Moro joj pruži dva dinara, prihvati cekere s robom koje ona doda, a onda se kolima vrati na rikverc. Turkaljeva žena izade iz samoposluge, krenu prema automobilu svog muža, sjede i upita:

- Gdje su stvari?
- Kakve stvari?
- Pa one koje sam donijela u cekeru!
- Ništa nisi donijela!
- Kako nisam?! Jesi li mi dao dva dinara koja sam ti tražila da platim?
- Kakva dva dinara?
- Pa ti si mi ih dao!
- Nikakva dva dinara nisam dao. Nisam lud da ne znam!

Dok su se tako oni prepirali, pojavi se nasmijani Moro:

— Hoćeš li uzimati one cekere iz mog auta?!

PREDSJEDNIKOV OVAN

Dogovorilo se društvo ribolovaca da na kraju ribolovne sezone ispeku ovna na ražnju. Nabavili su ovna, ali nisu imali gdje s njim, jer je do slavlja ostalo više od dvadeset dana. Zato ga je uzeo Bruno Blažević i pripeo u bašcu. Dok je ovan pasao, u Rudnik mrkog uglja stiže pismo u kojem je, između ostalog, pisalo:

»Naš komšija uložio je reklamaciju na kupljeni ugalj. Kod njega je dolazio čovjek po imenu Bruno. Tu se jelo i pilo. Čovjeku koji je uložio reklamaciju sve je uvaženo. Kako i ne bi? Poslao je na nečiju adresu ovna koji i sada, koliko znamo, pase u Bruninoj bašći. Činite ono što se traži od radničke kontrole. Nezgodno je da ovo potpišemo. Znate kako je. Selo je selo, ali, eto, neka sve znate.«

Pismo je, kako je prethodno dogovorenno, stiglo direktoru koji je pozvao predsjednika radničke kontrole i

pokazao ga. To je bila neprijatna vijest, tim prije što je Bruno u prethodnom mandatu bio predsjednik samoupravne radničke kontrole. Novi predsjednik je dobio zadatak da provjeri. Odmah se dao u akciju i pitao Brunu da li je odlazio na teren sa članovima komisije za reklamaciju. Kada je Bruno odgovorio potvrđno i još dodao da ih je domaćin lijepo dočekao, predsjednik reče:

— Zato mu je i udovoljeno zahtjevu!

— Bio je u pravu — odgovori Bruno.

— Pogotovu kada pročitaš ovo pismo!

— Pa ovo neko zbijja šalu!

— Kakvu šalu? Bio si tamo, sam si priznao. Rekao si da su vas lijepo dočekali. Uz to, da ti još kažem da sam provjerio i da sam u tvojoj bašći video pripeta ovna.

— Pa znaš ...

— Nema tu nikakva opravdanja! Sjedi i napiši izjavu!

— Kakvu izjavu?

— Ili piši izjavu, ili ču sa ovim pismom odmah pred kolektiv — energično zaprijeti predsjednik samoupravne radničke kontrole.

Bruno nije imao izbora. Sjeo je za sto i zagledao se u papir na kojem je trebalo da piše izjavu. U tom se trenutku oglasi telefon.

— Kako si? — pitao je glas s druge strane.

— Pusti me sada, molim te. Imam posla da ne znam kuda udaram.

— Kako ovan, pase li? — uslijedila su pitanja.

— Vi ste napisali pismo — planu Bruno, shvativši, napokon, da je sve to bilo maslo njegovog društva.

KOLA

Danima se Vojo Ivanišević, penzioner, raspitivao ide li neko u pravcu Nevesinja. Dok je sjedio u gostionici »Kula« sa svojim društvom, jedan od njegovih prijatelja se izvuče, nađe mladića kome dobro plati da postavi dve kolicu pred »Kulu«, a onda da poviće: »Ko je Vojo, će kaku ga kola!«

Čim je Vojo čuo poziv, skočio je, platio ceh, pa na vrata.

— Goni ovu dvokolicu da prođem. Žuri mi se!
— Pa ovo su kola za Voju — reče mladić.

PENZIJA

Simo Radić, zanatlija iz Kujundžiluka, zainteresirao se kako bi mogao ostvariti penziju i koliko bi ona iznosila. Kada je otišao u Zavod za socijalno osiguranje rekao mu da bi mu penzija iznosila 260 dinara. Čim je čuo za to, odustao je od namjere.

U vrijeme prijave poreza, naveo je da mu je zarada iznosila 300 dinara mjesecno.

— Šta je Vama, čovječe? Zar se sa 300 dinara može živjeti? — pitali su ga.

— Ne znam! Nazovite socijalno, pa njih pitajte!

SNALAŽLJIV UPRAVNIK

Zbog pronevjere upravnika neke zadruge našao se u zatvoru. Za vrijeme istražnog postupka iz sela dođe delegacija:

— Molimo vas, pustite ga. Znamo mi dobro da je on uzimao sebi. Znamo da je podigao novu kuću, da je iskolovao djecu, da je svašta nakupovao. Ukratko, dobro se namirio . . .

— Pa kako onda tražite da ga pustimo? — začuđeno je pitao sudija Gojko Bogdanović.

— Baš zato što se namirio. Bojimo se da će nam doći za upravnika kakav koji nema ni kuće ni kućišta, pa dok se i on namiri, zadruge će nestati! — odgovoriše seljaci.

HOLC BOMBON

Na terasi »Labirint bara« sjede strani turisti. Jedan od njih zamoli konobara da mu objasni kakvo je drvo pod kojim su sjedili. Konobar se neko vrijeme uzalud mučio, pa mu u pomoć priskoči novinar Zulfo Bostandžić:

— To vam je drvena bombona. Tako vi njemu prevedite.

— Holc bombon — prevede konobar.
— Holc bombon — uzvrati gost zadovoljan što je
»odgonetnuo« naziv za košćelu.

PODMAŽI SAPUNOM

Unosili rashladnu vitrinu u novootvorenu kafe-slastičarnu »Minjon« vlasnika Muje Kahrimanovića, ali vrata su bila uža za centimetar od vitrine. Nagadali okupljeni kako će je unijeti, predlažući kao rješenje da skinu veliko staklo pored vrata.

U tom trenutku vlasnika pozva mladić Džemšo Elezović Travolta, koji upita:

- Šta ovo, Muja, rade s vitrinom?
 - Hoće da je unesu!
 - Nešto im zapinje.
 - Vidiš i sam da je vitrina šira od vrata!
 - Znate li kako ćete?
 - Kako?
 - Podmažite vitrinu sapunom pa će ona uletjeti —
- dobaci Travolta.

NEKA OTEĆE

Vlasnik »Minjona« prihvata šalu, nerijetko i na svoj račun.

- Ima li limunade? — pitao je Emir Balić.
- Kako da je u ovakovom objektu usred ljeta nema?
- uvjerljivo će vlasnik.
- Onda nam daj dvije limunade. Samo pazi da budu hladne!
- Nego kakve su!
- Za svaki slučaj pusti da malo oteku — dobaci Balić.

INDIVIDUA UPALA U TEKUĆINU

Da bi izbjegli plaćanje ulaznica za priredbu koja se održavala na gradskom bazenu, dječaci su se popeli na drveće. Prišao im je milicionar i zaprijetio:

— Dječaci, odmah siđite sa biljke, jer je to nedopustivo.
Svi su se nasmijali. Nešto kasnije, kada je jedan gledalac upao u bazen, mladić sa stabla pozva čuvara i reče mu:
— Druže, eno jedna individua pala u tekućinu!

MLIJEKOM PERE ZIDOVE

Prilikom bojenja crkvenih prostorija u Mostaru so**boslikar** Vidoje Boroje tražio je od svećenika da mu daju mlijeka kako bi ga miješao s bojom da bi bila trajnija. Njegovom zahtjevu je udovoljeno. Svako jutro, kada bi sa svojim radnicima došao na posao, čekalo ih je desetak litara mlijeka. Jednog jutra, tek što Vidoje poče piti mlijeko, na vratima se pojavi svećenik. Vidoje se nije zburnio. Iz usta je odmah počeo prskati zid mlijekom, što je video i svećenik, a onda reče:

— Ovako se zidovi prvo isperu mlijekom, pa se tek onda farbaju.

UGRIZAO PSA

Poznati mostarski lovac, tvorac brojnih liskaluka, došao sa svojim društvom u Kruševo u posjetu prijatelju lovca. Kada su prilazili kući, upozoriše ih da se čuvaju opasnog psa, koji je do tada ugrizao nekoliko susjeda. Toliko je pas opasan da mu se, kako su pričali, niko nije smio približiti.

Kasnije, kada su sjedili pred kućom, lovac je komadić mesa bacio pred psa. Davao mu je meso dok mu se nije približio, a onda ga zgrabio i zubima ugrizao za uho, tako da mu ga je prozumbao. Pas se dao u bijeg.

— Pričali ste nam: pas ugrizao ovog, pas ugrizao onog. Sada pričajte da je i on ugrižen! — reče lovac Hama Jakirović.

NE MOŽE ASFALATOM

Natovaren magarac tromo se vukao putem pored Bune, kod Blagaja. Vlasnica je požurivala magarca jer

je za njima bio automobil čiji je vlasnik uporno priti-
skao sirenju.

— Da ga nisi pretovarila? — upita Sule Handžar.
— Nisam, kao obično.
— Skloni ga malo da prođemo!
— Gdje ću ga skloniti na ovom uskom putu?
— Pa što si ga povela ovuda?
— Mislila sam da će po asfaltu ići brže, a on još
sporije, vuk ga pojeo — odgovori žena.

KAKO DOŠLO — TAKO I OTIŠLO

Odvažni skakač sa Starog mosta Mirsad Pašić Deda, poslije osvojene nagrade u skokovima na noge, pozvao prijatelje da ih časti. Pored svojih prijatelja Deda je čašćavao još neke goste koji su se zatekli u »Labirint baru« u Kujundžiluku. Kada je Deda namjeravao da sve plati, prijatelj ga zamoli da zajednički to učine:

— Ti si pobjednik, priredio si nam slavlje, a sada još i da plaćaš.
— Bježi, bolan, ovo je voda donijela, pa neka i nosi!

DA JE VODA DOBRA

Mostarskom lovcu Azizu Bakiji, koji je za života bio »najaktivniji« u gostionicama, posebno u restoranu »Lovac«, tek što je sjeo za sto, konobar servira lozu i času vode.

— Šta je ovo? — pitao je Bakija.
— Voda.
— Kome?
— Vama, uz rakiju!
— Kakva voda?! Šta je tebi, momak? Da je voda dobra, ne bi je zemlja izbacivala iz sebe.

ZNAM DA JE GRABLJIVICA

Na kapiji »Elektrohercegovine« stranka se obraća portiru:

— Molim Vas, radi li kod vas tehničar Orlović?
— Kako rekoste? S takvim prezimenom, koliko ja
znam, nema ni jedan — reče portir.
— Ima! Vjerujte da ima tako ili nešto slično.
— Da nije tehničar Sokolović? — upita portir.
— Jeste! Tako je, Sokolović. Znam da je neka grab-
ljivica, samo nisam bio siguran koja.

BOGU TREBAJU MLAĐI

Za vrijeme pogreba jednog mladića, koji je poginuo u saobraćajnoj nesreći, jedan šeret upita starca, koji redovno prisustvuje sahranama:

— Da li si se ti, stari, spremio?
— Kamo?
— Da i tebe ovako ponesemo!
— Nema tu, bolan, nikakva reda. Vidiš i sam da Bogu trebaju mlađi, sposobniji. Šta će mu đuturum?

»FUNKCIONALNI« DODATAK

Bivši direktor, sada penzioner, došao u preduzeće u kome je dugo radio da razgovara s »nasljednikom«. Obrađovan posjetom, mlađi direktor pozva sekretaricu i poruči kafe. Penzioner je dugo zagledao mlađu i lijepu sekretaricu, pa kada je napustila kancelariju, upita:

— Šta ova radi?
— To mi je sekretarica.
— Gdje radi?
— Pa, ovdje, gdje bi drugo! Ona brine o svemu. Prima stranke, poštlu i materijale...
— Vidim, vidim. Sad mi je jasno. Dobar ti je ovaj »funkcionalni« dodatak. Šteta što ovog nekad nije bilo!
— reče penzioner.

SUNCE KAO PULJKA

Mostarka došla u Sarajevo da posjeti rodbinu. Do maćinima je stalno govorila:

— Kao da u vas sunca nikako nema?
— Danima je oblačno i kišovito — žalili su se njeni rođaci.
Kada se poslije nekoliko dana, ipak, pojavilo sunce, radosni domaćini povikaše:
— Evo, sunce nas ogrija!
— Kakvo vam je ovo sunce, taman ko mjesec u nas.
Po povratku kući pričala je okupljenim konama šta joj se sve dopalo u Sarajevu, da bi na kraju rekla:
— Samo im je sunce nešto plaho malo, ne budi primijenjeno kao kakva veća puljka (puca, dugme!)

POŽUTJELE CVEKE

Lovac Ivica Knezović pričao svojim drugovima kako je cijelu noć pušio od uzbuđenja što se sutra otvara lov. Svi su ga pažljivo slušali, a jedan upita:
— Koliko si popušio?
— Najmanje tri kutije.
— Ma nije moguće?
— Šta ću vam više pričati, kad su mi od tolikog pušenja požutjele cveke na cipelama?! — reče Ivica.

ABDULAH NA VISAK

Novopečeni lovac Jozo Lepetić, glumac, krenuo s društvom u lov poslije duga nagovaranja. Po izlasku na teren, stariji i iskusniji lovci savjetovali Lepetića da bude oprezan, da dobro osmotri prije nego što opali.
— Ako brzopleto reaguješ i opališ, a pojavi se Abdullah Kajtaz umjesto divljači?
— Šta bi? Stavio bih ga na visak (zakačka na opašcu o koju lovci vješaju ubijenu divljač).

RIBA I FAKULTET

Među mostarskim ribolovcima našao se i televizijski voditelj Zdravko Ostojić iz Sarajeva. Ribolovac Mita Ali-

kalfić, majstor ribarenja, vadio je jednu za drugom. Vedio
to Ostojić, pa pridiše Alikalfiću i upita:
— Kako to, tebi riba »udara«, a meni nikako?
— Šta hoćeš? Ti imaš fakultet, radiš na televiziji, a
ja sam školu i sve drugo ostavio zbog ribolova. I ti bi
htio da loviš kao i ja?! E, ne može tako!

ŠKEMBA SE NEĆE ČISTITI

Na jednom poslijeratnom zboru, gdje se raspravljalo
o snabdjevenosti, domaćice, koje su bile i najbrojnije, za-
mjerale su što se u prodavnici škembe ne čiste. Zboru je
prisustvovao i prodavač Lutvo Hakalo. Pošto je nekoliko
žena zahtijevalo da se škembra obavezno čisti, Lutvo je
zatražio riječ.

— Škemba se neće čistiti! — reče i sjede.
Žene su tražile objašnjenje, a Lutvo je samo ponav-
ljao da se škemba neće čistiti.
— Dobro, Lutvo, zašto se škemba neće čistiti? — pi-
tao je predsjedavajući.
— Zna se što se ne čisti. Ako bi se škemba čistila,
onda je ne bi kupovali oni koji su je do sada kupovali —
odgovori Lutvo.

DAJ MI STAN — LAKO ĆU ZA »DARD«

Muhamed Ajkić, nekadašnji urednik »Mostarskog ten-
ka« i jedan od boljih poznavalaca mostarskih liskaluka,
krenuo u Skupština opštine. Kada se vraćao, susretoše ga
prijatelji.

— Gdje si bio, Ajkiću? — pita jedan.
— Evo, bio sam kod predsjednika opštine. Kuća mi
se gotovo srušila pa i ja tražio stan.
— Pa šta bi?
— Ništa! Predsjednik me upita da li sam i ja sa
zahtjevom za stan odlučio da poboljšam standard.
— A šta ti?
— Odgovorih mu da mi je potrebna samo polovica
riječi koju je izgovorio. Neka mi on da STAN, a ja će
lako za DARD!

BRONČANI MAGARAC

Mostar se ne može pohvaliti brojnim manjim spomenicima, ali je jedan originalan. Pred Hepokovom tržnicom postavljen je brončani magarac, čiji je autor dubrovački kipar Marijan Kocković.

Otkakao je postavljen, mišljenja su podijeljena. Za neke brončani magarac, natovaren drvima, predstavlja, na neki način, oduženje tvrdoglavoj korisnoj životinji, dok drugi tvrde da spomenik ne predstavlja pravog hercegovačkog magarca. U te rasprave, razumljivo, uključile su se i liske. Njima je brončani magarac jedini »preostali magarac« poslije donošenja odluke o zabrani držanja stoke na području grada.

— Nije ovo, koliko znam, posljednji i jedini magarac u gradu! — doda neko.

BJEŽITE, ETO ŠUMARA

Ratnik Gojko Glibo Kalta iz Čapljine tražio je zaposlenje poslije demobilizacije.

— Šta bi ti, Kalta, radio? — pitali ga drugovi.

— Ne znam šta bih radio. Nemam škole da tražim posla u kancelariji. Mogao bih biti čuvar šume — odgovori Kalta.

— Zar ti ne bi smetalo da pješačiš po brdima?

— To bi meni najviše odgovaralo. Ko će se, odjednom, poslije godina provedenih u ratu smiriti.

I Kalta obuče šumarsku uniformu. Postao je poznat po tome što je šumokradice tjerao povicima iz daljine:

— Bježite, eto šumara!

Zbog takvog ponašanja pozvan je u Šumsku upravu na odgovornost. Saslušali su ga i zahtjevali da mijenja svoj odnos ili će morati napustiti službu.

Kalta će na to:

— Ne mogu, boni, sirotinju zapisivati i prijavljivati. Pa za nju smo se borili. Ja i svojim povicima dobro čuvam šumu. Kada zagalamim »Bježite, eto šumara!« svi do jednog pobegnu. Niko me ne sačeka. Pravo da kažem, onda nemam koga zapisati.

NEMA STOLICE

Mlada Stočanka otišla da se fotografiše za ličnu kartu. Poslije dužeg zadržavanja vratи se kući neobavljena posla, jer je radnja bila zatvorena.

— Jesi li se slikala? — pita je majka.
— Nisam.
— A zašto, jadna ne bila?
— Nema Stolice — odgovori djevojka.
— Pa, jadna ne bila, što nisi sjela na nešto drugo ili se stojeći slikala? — ponovo će majka.
— Ma nije to, majko, Milenko Stolica je fotograf.

TRAVAR

Stolački travar Ahmed Karajica bio je neko vrijeme veoma popularan širom Jugoslavije. Čak je imao »svoju« autobusku stanicu na putu Stolac—Ljubinje.

— Prva stanica Ahmed Karajica! — vikali bi kondukteri.

Ubrzo su, kako je to običaj u Hercegovini, spjevane i pjesme o ovom travaru, među kojima i ova:

»Oko Stoca pokrepale krave,
počupo im Karajica trave!«

Nijedna od tih pjesama, koje su se pjevale na sijelima, nije ljutila travara, ali kad novine objaviše onu:

»Malu moju Karajica pipo,
sad je ne dam za milion i po«
Karajica je tužio novinara.

»OTKRILO« ZECA

Hvalili se mostarski lovci sa svojim psima. Svako je, po običaju, tvrdio da je njegov pas najbolji. U svemu ih nadmaši Mile Majksner:

— Idem kroz neko staro groblje a moj ker, svi ga znate, štekće li štekće. Pomislih, evo zeca. Sve sam pregledao, ali zeca nigdje. Uputim se za psom. Vidim, stoji pored jedne nadgrobne ploče. Pogledah na ploču i pročitah: »Ovdje počiva I. Zec.«

PODVALIO PSA POD VUKA

— Druže predsjedniče, ubio sam vuka! — pohvali se lovac Aziz Bakija predsjedniku mostarskih lovaca Aliji Džabiću.

— Ama, kakav vuk? To je Pantićev vučjak Zelov, znam ga u glavu — odgovorio je iznenadeni predsjednik.

— Ovo je vuk. Ja o tome imam čage koje su potpisala dva inženjera šumarstva i lugar, evo pogledaj! — pružio je Bakija dokument.

— E, kad oni pismeno tvrde da je vuk, biće vuk! — reče predsjednik.

Nekoliko dana kasnije došlo je do sudskog spora. Predstavnici Šumske uprave tvrdili su da im je lovac podvalio psa pod vuka, ali je lovca branio sam predsjednik društva na osnovu onog čageta, mada je znao da su šumari prevareni.

DA NE PADAJU S DRVEĆA

Nagovarali stanovnike sela Rasno u lištičkoj općini da po ugledu na susjede iz obližnjih sela uzgajaju voće. Vrijedni domaćin Bariša Skoko, koji je obećao općinskom rukovodstvu pružiti podršku i pomoći, sazove sve susjede. Na konferenciji je predstavnik općine govorio kako bi se i oni morali ugledati na svoje susjede iz Buhova koji su zasadili bademe, orahe, dud i druge voćke. Poslije njegova izlaganja prvi se javio Bariša:

— Jok, brate, mi to nećemo saditi!

— A zašto? — upita iznenadeni predstavnik općine, koji je očekivao Barišinu pomoći.

— Evo zašto! I sami znate da ne prođe ni jedno ljeto, a da po nekoliko Buhovljana ne ode u bolnicu. Onaj pao s oraha, onaj s murve... Tako bi i nama bilo da imamo to drveće i voće! — obrazložio je Bariša.

NESTALO WC

U poslijeratnim godinama radio je Domin Ramljak kao trgovac u jednoj prodavnici u Posušju. Nedaleko od

prodavnice zaustavi se autobus, izađe neka žena i uputi
se pravo u prodavnicu.
— Izvinite, molim vas, imate li WC? — upita žena.
Ne shvativši šta je žena željela, a da ostavi utisak
poslovnog trgovca, Ramljak joj reče:
— Upravo je nestalo, ali ćemo, nadam se, dobiti za
dan-dva!

VOZI SE NA NALOGU

Prvih poslijeratnih godina između Mostara i Ljubuškog saobraćao je dnevno samo jedan autobus, pa su se putnici na razne načine dovijali da dobiju kartu. Zbog toga je konduktor Meho Lalić uvijek bio opsjednut putnicima.

- Meho, ima li karata?
- Ima koliko hoćeš.
- Daj mi jednu! — zatražio je putnik.
- Vidiš li, brate, da nema mjesta ni za stajanje! — reče mu Meho.
- Ali ja imam prednost, imam putni nalog, oštro će putnik.
- Pa vozi se na nalogu, u autobusu nema mjesta!

VODNO MLJEKO

Lištičanin Mirko Kraljević godinama je mlijekom snabdijevao Đački dom. Primijeti upravnik da je mlijeko vodno, pa pozva mljekara da mu na lijep način skrene pažnju da im ne može podvaljivati.

— Ima nekoliko dana, druže Mirko, mlijeko ti suviše vodno. Da nisi promijenio kravu, ili je to zbog hrane? — pitao ga je upravnik.

— Jok, druže upravniče! Nego, znate, krava mi nekoliko večeri noćiva na izvanu, a kiše padaju, pa se mlijeko razvodnilo. Čim kiša prestane, mlijeko će biti bolje — pravdao se Mirko.

— Ako nama misliš prodavati mlijeko, onda neka krava više ne kisne! — odgovori upravnik.

DVA VUKA — JEDNA »STJENICA«

Kada se na repertoaru Narodnog pozorišta u Mostaru našla »Stjenica« Vladimira Majakovskog u režiji Bore Draškovića, pitali prijatelji Icu Voljevicu šta mu je s te predstave ostalo posebno u sjećanju:

— Zapamtio sam dva vuka!

— Kako dva vuka?

— Lijepo! U gledalištu sam video Vuka Krnjevića i Vuka Vuča — odgovori Ico.

»ČVRSTA« RUKA

Za vrijeme pauze na koncertu mostarskog Simfoniskog orkestra gledalac upita prisutne:

— Jeste li vidjeli u Abida Kusturice čvrste ruke?

— Kako to misliš? — upita jedan.

— Diriguje Orkestrom u kojem ima i članova Up-ravnog odbora, a da ni jedan ne izusti ni riječi — doda gledalac.

STARА PILA

Živjela punica sa zetom. Voljela je da popije. Kćerka joj je davala rakije krijući od muža. Na tome joj je muž, poznati trezvenjak, zamjerao, te je često dolazilo do pre-pirke među supružnicima. Jedno jutro pošao muž da ispi-pira drva, pa kako mu je bila potrebna pila, upita ženu:

— Je li, ženo, gdje je ona naša stara pila?

— Ne znam, vjeruj mi! — odgovori žena.

Njihov razgovor probudi punicu, koja je sve to čula, pa uvrijedjena zagalami na zeta:

— Crni zete, kako te nije stid! Kažeš da sam pila, a nisam još ni ustala.

SASTANAK I PRAZNA SLAMA

U jednom mostarskom preduzeću izbio požar dok su se radnici nalazili na konferenciji. Mnogi su se pitali kako

je izbio požar, tražili uzroke, mada nije pričinio veliku štetu. Šaljivdžija Živko Radić objasni uzroke požara na svoj način: — Sigurno ste na sastanku mlatili praznu slamu, pa nekom ispao čik!

POPUT VANREDNOG BROJA

Ranije se društvo mostarskih novinara redovno okupljalo u hotel »Neretvi«, a poslije izgradnje »Bristola« većina se tamo preselila. Jedan kolega iz Sarajeva našao se među njima i upita izlazi li Mugdim Karabeg u šetnju i navraća li u hotel.

— Kada se Karabeg ovdje pojavi, onda je to kao da izađe vanredno izdanje »Oslobodenja« — odgovori novinar Šefik Pašić.

BIĆEŠ KIDNAPOVAN

Džemal Muftić objašnjavao u kafani o osvajanju kosmosa.

— Evo kako će izgledati osvajanje Mjeseca. Zamislite da je ova čaša koju držim Mjesec, a ova kašika svemirski brod. Kašika, odnosno svemirski brod, ide kroz vasionu i kada se približi na nekoliko kilometara Mjesecu, naglo će skrenuti ...

— Stani! — prekinu ga Tofa Sefić.

— Šta je sada? — upita Muftić.

— Ni jedne više! Ako te čuju Amerikanci ili Rusi, bićeš kidnapovan. Njima trebaju takvi stručnjaci — reče Tofa.

DA NE POKISNE ODIJELO

Za vrijeme studija u Beogradu dvojica Mostaraca su dijelila sobu u studentskom domu. Kada jedan od njih zakasni, kolega ga upita:

— Gdje si do sada?

— Malo u šetnji. Zar ti nisi izlazio?

— Kako će izaći kad si mi odnio mantil?
— Oprosti, morao sam. Da nisam uzeo mantil, odijelo
bi ti pokislo.

SKOČI KOLIKO TI DRAGO

Kada je Emir Balić, najpoznatiji skakač sa Starog mosta, tek započinjao svoju sportsku karijeru, uvjerio se »koliko vrijedi«. Dok je stajao na Starom mostu, pripremajući se za skok, drugovi su ga odvraćali, jer je bilo vjetra.

— Nemoj skakati, jadan ne bio! — umiješa se i seljanka koja je nosila bakrač kisela mlijeka.
— Skočiću ja, ništa ne brinite! — uvjeravao je Emir.
— Kako ti nije žao majke? Okani se skakanja! — ponovo je navaljivala seljanka.
— Dobro, eto, neću skakati, samo mi daj šolju kiselog mlijeka! — odgovori Emir.
— Bjež' tamo, skači koliko ti drago! — odbrusi žena i ode s bakračem u ruci.

NERETVA DA TEĆE

Kada se Emir Balić opraštao od zvaničnog takmičenja u skokovima sa Starog mosta (još se ne zna po koji put), predloži slikaru Mehi Sefiću:

— Dobro bi bilo, Meha, da mi izradiš jedan Stari most, jednu lijepu sliku...
— Nije to problem. Samo poruči! — odgovori Sefić.
— Znaš, ali bi se na tom ulju, pošto sam ja skakač, trebala vidjeti Neretva kako teče — našali se Emir.
— Može, samo će staviti jednu pećinu nasred Neretve ispod Starog mosta!
— Zašto?
— Da više ne skačeš — reče Meha.

OBLOGI »ROĐENI« U LISKALUCIMA

Nezi je navijajući pred učionicom
Jakova »Velikog«.
Doktore, kaže Kuljević reagovalo
— Job mora izjavljati i stavljati oblogu.
— Stavite vi njemu oblogu „Ništa Tesla“ (novčanice
po 500 dinara), pa će on odmah emigrirati — dobači
gledalac.

PONOVI, POSLOVODA

Ipravo kada je Vladić ne jednoj utakmici pogodio
viden gol iz slobodnog udarca, televizijski emisori
 mijenjaju film u komerci.
— Žesti li ovo snimio? — optuži vatreni navijač »Ve-
Bafst Dizdar.«
— Nisam! Mijenjam svi film — radići sebe stotinu.
Ponovi, Kulje, treba televiziji — zagubiti Doder.

HRANIĆAC

Snogli su se interesovali da li će Pionir Vladić. Ne
kraceći vojni rok s obštinom, da je otuđen i da mu

— Zar i to može? — pita je Luka Uzelac.
— Kako, pita mu tamo ne jedi! Ima dve — edu
Koko je igrač. Idu je na besplatne škole i
ne u Sremski Karlovci, ne u Beograd, ne u Zagreb,
ne u Novi Sad — pošto je Luka.

OBLOGE

Neki je navijač pred utakmicu pozvao sa tribine klupskega ljekara »Veleža«:

- Doktore, kako Kulji nogu?
- Još mora mirovati i stavljati obloge!
- Stavite vi njemu obloge »Nikola Tesla« (novčanice od po 500 dinara), pa će on odmah zaigrati — dobaci drugi gledalac.

PONOVI, POSLOVOĐA

Upravo kada je Vladić na jednoj utakmici postigao rijetko viđen gol iz slobodnog udarca, televizijski snimatelj je mijenjao film u kameri.

- Jesi li ovo snimio? — upita vatreći navijač »Veleža« Safet Dizdar.
- Nisam! Mijenjao sam film — zažali snimatelj.
- Ponovi, Kulje, treba televiziji — zagalami Dizdar.

HRANILAC

Mnogi su se interesirali da li će Franjo Vladić služiti skraćeni vojni rok s obzirom da je oženjen i da ima djecu.

- Zar i to može? — pitao je Lutvo Hakalo.
- Može, ako mu žena ne radi i ima djecu — odgovori neko.
- Kako je igrao, bio je on hranilac ne samo porodice već i Stručnog štaba, pa bi mu vojsku i zbog toga trebalo skratiti — zaključi Lutvo.

„vezda“. Setajući Ulicom braće Fejića, u društvu domaćina stiže pred bife »Lovac«. Krajnje slovo naziva prekrio je bršljan.

— Sad mi je jasno zašto igrači »Veleža« ne napuštaju Mostar.

— Na šta mislite? — upita neko.

— Imaju, evo, tvornicu »love« u svom gradu, pa gdje će to drugdje naći? — rekao je Rajko.

REZERVNI ELEKTRIČAR

Na prijateljskoj utakmici između »Veleža« i bihaćkog »Jedinstva« nije bilo zaduženog lica da upali reflektore. Zbog mraka utakmica je prekinuta. Prekid je trajao 35 minuta. Kada je, konačno, stadion osvijetljen, sa tribina se čulo:

— Ne znate šta ćete s rezervnim fudbalerima, a nemate rezervnog električara.

NI JEDAN TRENER

Neki igrači »Veleža« otvorili su ugostiteljske radnje, popularne kafiće. Time, priča se, igrači nastoje osigurati svoju budućnost. Mišljenja su, međutim, podijeljena. Kada se o tome razgovaralo za kafanskim stolom u hotelu »Bristol«, neko upita:

— Kako ni jedan trener još nije otvorio kafić?

— Taman posla! Da oni imaju kafiće, razjareni navijači bi ih lako mogli pronaći poslije poraza, a ovako niko ne zna gdje su do naredne utakmice — odgovori Meha Sefić.

BUDUĆNOST

U jesen 1940. godine, poslije utakmice »Velež« — »Budućnost« organizirane su demonstracije. Uhapšeno je tada više simpatizera i aktivnih igrača »Veleža«, među kojima se nalazio i Aziz Aza Koluder. Kada je Aza poveo na saslušanje, policijac mu reče:

— Znaće vam vaš crveni bog, a i toj »Budućnosti« su odbrojani dani.

— To Vi ne znate, gospodine... Jer, što se naše budućnosti tiče, ona je crvena, ali se vašoj budućnosti crno piše — odgovorio je Aza.

RAZLOZI ZA HAPŠENJE

Između dva rata, pred važnije utakmice, igrači »Veleža« često su hapšeni. Zbog »kršenja saobraćajnih propisa u vožnji biciklom« ili »narušavanja javnog reda« igrači »Veleža« našli bi se subotom naveče u zatvoru, tako da ih prije ponedjeljka ne bi imao ko pustiti. Pravi razlozi, međutim, bili su oslabiti »Velež«, koji je bio popularan među radnicima, i omogućiti protivniku pobjedu.

Kada su se jedne subote vraćali sa treninga, Kema Arpadžić dobaci svom klupskom drugu:

— Mogli bi te večeras uhapsiti, jer ti je guma na zadnjem točku malo ispuhana!

HRVIĆEV PRELAZAK

Vrsne i darovite fudbalere »Veleža« tražili su drugi klubovi nudeći im nagrade i stipendije. Takve ponude su, uglavnom, odbijane. Jednom je u klupske prostorije došao Haldun Hrvić Leo koji reče:

— Drugovi, ja bih prešao!

Prisutni se okomiše na Lea, nazvaše ga čak dezerterom.

— Pa, drugovi, zar je to izdaja, ako tražim da pređem na mjesto lijeve polutke? — dobacio je Leo.

UŽA ODBRANA

Zbog učestalih povreda igrača Muhamed Mujić je imao teškoća oko sastava tima. Posebno su mu nedostajali odbrambeni igrači. Da bi ga »utješio«, Bruno Repar mu predloži:

— Što ne bi angažovao Branislava Mandića i Slobodana Tambića (poznate mostarske advokate) za užu odbranu?

VJEĆNI MIR

Nekadašnji navalni red »Veleža«, u kojem su igrali Rebac, Zelenika i Mujić, novinari su nazvali »atomska navalna«. »Velež« je odigrao utakmicu na Maksimiru, gdje ga je »Dinamo« ispratio s rezultatom 2:0 u svoju korist.
— Po povratku u Mostar Veležovci su dočekani riječima:
— Kada bi Čabrić (tadašnji trener »Veleža«) pravio atomske bombe, kao što je napravio »atomsку navalu«, na Zemlji bi vladao vječni mir!

SINEMASKOP

Kada je u Mostaru, 1955. godine, prvi put prikazan film u sinemaskop-tehnici, neko se obratio Ali Baliću, poznatom po nadimku »po talama«, riječima:

— Jesi li čuo, Ale, da je u Mostar stigao sinemaskop?
— Džaba mu je, vala, da ga pojačaju Mitić i Bobek, ne gine mu trica!

ŠTA JE S NAMA

Pred utakmicu »Velež« — »Hajduk« navijači raspravljaju kako će trener »bilih« odrediti striktne čuvare Sliškoviću, Halilhodžiću i Okuki, a onda od »Veležove« igre neće biti ništa.

— De, ne pregonite! Ako pokriju igrače na terenu, koliko će im trebati da nas na tribinama »blokiraju«? — reče Nedžad Babović, vatreni navijač Mostaraca.

S A D R Ž A J

PUNO JE MEZE —	22
KUPICU KLAVIR —	22
OŽIVIO MRTVAC	23
UTVARA —	23
SREĆA —	23
RIZVINA ODBRANA —	23
GDJE SAT NULU OTKUCAVA —	24
TARABE UZ CESTU —	24
I KENJAC BI STAO —	24
ŠTEDNJA —	25
NUŠIĆ I MOSTARSKI ZVEKIR —	25
NOVINAR U KORPI ZA PECIVO —	25
BATINE I KAZNA —	26
STRAH OD MORCA —	26
POD KOJU PLOČU SI OSTAVIO —	27
ČIST RAČUN —	27
PISMO POMOGLO BABI —	27
ŽRTVUJ MALO — SAČUVAJ VIŠE —	28
VEČERA U PODNE —	28
MAĐIONIČAR —	29
HAMZINA ANEGDOTA —	29
PRENOS ZEMLJE —	29
ĆEIF —	30
ZAMJENA IMENA —	30
NOS ZA VERESIJU —	31
NE TREBA MU SADA NI JEDAN —	31
SOBRAZOV — BEZOBRAZOV —	31
SAM SEBI LUTKA —	32
SKORO NIKAKVE —	32
KOLIKI SU ORLOVI —	32
LJETOVANJE —	32
NE ZNA JOJ »DISKRECIJU« —	33
ZAPISNIK —	33
ŠTA BI JADNA DJECA —	33
KAKVI SU TEK ODRASLI —	34
KO JE OPERISAN —	34
»PRAŠAK« ZA STJENICE —	34
NAOČARI ZA KONJA —	35
POREZNIK —	35
TAMO JE SALIHAGA —	35

LISKALUCI RATNIH DANA

LISKE SE RADAJU

PREFARBAJ PSA	55
DUVANJSKE SMOKVE	55
POBEGAO LAV	56
ZA KAFU	56
DIREKTOR NA BATERIJE	57
NIJE SKUPO	57
ZAKLETVA	57
NAPRAVIĆE STARICI	58
NAPREDNA MEDICINA	58
DOBRO SE DRŽI	58
NIŠTA NE PRIZNAJE	59
GDJE SU PRTOKALE	59
U TONU SVOJIH SLIKA	59
AMBASADA ZA ONAJ SVIJET	59
DESETA RAKIJA	60
ZABRANJENO PUŠENJE	60
GRAPIŠ	60
INVENTURA	61
RAČUNICA	61
DJECA KAO DREN	62
HRSUZ POD ZAROM	62
USTANI, ZVONILO JE	62
AUTOGRAM	62
KOKOSOV ORAH	63
VIDIKOVAC	63
DA PUKNE BRANA	63
STONOGA	64
PO GOVORNIKU	64
KARTA DO PRENJA	64
OSTAVKA	64
RASPRODAO PLATNA	65
SAMAC	65
GDJE ĆEMO GA PARKIRATI	65
SITNIJI NIJE KRUPAN	65
GUSARSKI BROD	66
KROMPIR JEŽ	66
NAGRADA	67
NAJBOLJI PAS	67
MASTILO ZA TREĆI OSNOVNE	68
OKREĆE Ulice	68

ŽENA U BOLNICI	68
NESREĆA	69
OD MATE DO MATETINE	69
TAČAN SAT	69
PRAVIČNA PODJELA	70
MRŠ, MRŠ	70
NEZAKONITO BOGAĆENJE	70
SNALAŽLJIVI ZIDAR	71
KAFEDŽIJA	71
UMRO DJED	72
ADVOKAT	72
KACA ZA KUPUS	72
KRUPARINA	73
ČIJI JE SAMAR	73
OSTAVŠTINA	74
OPKLADA	74
PROGUTAO DOKAZ	75
KO JE GLUH	75
KAKO JE TEK VANI	75
MOLIM UKOSNICU	76
PELINKOVAC	76
ĀJDAMIJE	77
NEMAM POSLA SA SLUGAMA	77
ČESTITKA	77
DŽEKSON	77
HODANJE PO PLAFONU	78
OSTANI DOK PROHODA	78
NESLOŽNOJ BRAĆI — STAN	78
ZABUNA	78
PREDSJEDNIKOV OVAN	79
KOLA	80
PENZIJA	81
SNALAŽLJIV UPRAVNIK	81
HOLC BOMBON	81
PODMAŽI SAPUNOM	82
NEKA OTEĆE	82
INDIVIDUA UPALA U TEKUĆINU	82
MLIJEKOM PERE ZDOVE	83
UGRIZAO PSA	83
NE MOŽE ASFALTOM	83

KAKO DOŠLO — TAKO I OTIŠLO	84
DA JE VODA DOBRA	84
ZNAM DA JE GRABLJIVICA	84
BOGU TREBAJU MLAĐI	85
»FUNKCIONALNI« DODATAK	85
SUNCE KAO PULJKA	85
Požutjele cveke	86
ABDULAH NA VISAK	86
RIBA I FAKULTET	86
ŠKEMBA SE NEĆE ČISTITI	87
DAJ MI STAN — LAKO ĆU ZA »DARD«	87
BRONČANI MAGARAC	88
BJEŽITE, ETO ŠUMARA	88
NEMA STOLICE	89
TRAVAR	89
»OTKRIO« ZECA	89
PODVALIO PSA POD VUKA	90
DA NE PADAJU S DRVEĆA	90
NESTALO WC	90
VOZI SE NA NALOGU	91
VODNO MLJEKO	91
DVA VUKA — JEDNA »STJENICA«	92
»ČVRSTA« RUKA	92
STARА PILA	92
SASTANAK I PRAZNA SLAMA	92
POPUT VANREDNOG BROJA	93
BIĆEŠ KIDNAPOVAN	93
DA NE POKISNE ODIJELO	93
SKOČI KOLIKO TI DRAGO	94
NERETVA DA TEĆE	94

»ROĐENI« U LISKALUCIMA

OBLOGE	97
PONOVI, POSLOVOĐA	97
HRANILAC	97
ŠTA ĆE VAM MASER	98
PROKUHAĆE MATUN	98
PUSTI RUČNU	98
LOVA	98

**LUTRIJA
BiH**

Knjiga je objavljena zahvaljujući saradnji s GP »Hercegovinom« -- Visokogradnja, Holding kompanijom »Velmos«, Žitoprometom i JP »Prostor«.

3815
1991

Knjiga, krajnje neobjčna za nas
uštogljeni stil mišljenja *Mostarski
liskaluci* Refika Hamzića je dragulj,
prevashodno kao baštinik, kao ra-
ritetna sehra duha jednog grada.
Hamzić nije sakupljač, kolecionar
niti Bašeskija mostarskog humora.
On je sve i to, ali prevashodno
pisac sa osjećanjem za suštinu hu-
maniteta hercegovačke humorne
palete.

Gruotim 2
Goyen

SPONZOR
DP APRO EXPORT IMPORT